

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✿ ΓΡΑΦΕΙΟΝ: 'Οδός Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✿

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 2.

'Αθήναι, 8 Μαρτίου 1901.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρονικά τῆς ἐβδομάδος.— Δι εἰκόνες μας.— Τὴν νύχτα (Σιθηρικὸς μῦθος) ὑπὸ Ἀνούτσην, Ἰουλιέττα Ἀδάμ, ὑπὸ Ἄννας Ν. Σερούιου.— Ἡπειρωτικὰ παραμῦθια.— «Τὸ Μάτι», ὑπὸ Χ. Χρηστοβασίλη.— Ἐνα νόστιμο παιγνίδι, διήγημα.— Εἰς τοὺς νέους, ποίημα, ὑπὸ Στεφ. Μαρτζώκη.— Προδοσία, ποίημα, ὑπὸ Β. Μεντζελίδου.— Ποικίλα (Εἰς εὐφυῆς αὐτοκράτωρ.— Ἡθοποιοὶ τιτλοῦχοι.— Δι ἀράχνα.— Τὸ ρινόμακτρον).— Ὀλιβερό τραγοῦδι ποίημα, κατὰ μετάφρασιν Γ. Α. Τζαννετάκη.— Ὁ φόβος τοῦ Χρυσοῦ, Τὰ Μάτια τῆς Ἀγάπης, Ἀναίρεσις ἀνακριθείας, ποιήματα, ὑπὸ Ἀλ. Κ. Περδικίδου.— Χρηματιστικὸν Δελτίον.

ΕΙΚΟΝΕΣ:— Στέφανος Μαρτζώκης.— Ὁμιλος ὑψηλῶν προσώπων.— Τὰ παθήματα τῆς Ἀνδριάνας καὶ τῆς ... Ἑλληνικῆς γλώσσης, κωμικαὶ σκηναὶ εἰς 12 εἰκόνας, ὑπὸ Στ. Ξενοπούλου.— Κωμικὴ σελὶς (6 γελοιογραφαίαι).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15— Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60— Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῳ ΕΞΩΤΕΡ. « Φρ. Χ. 15— « Φρ. Χ. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ Ἔτησ. Ρούβλια 6 — « Ρούβλια 3.50

Ἐκάστον φύλλον, λεπτὰ 40.

Εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εκδοσεομανία κατέλαβε τους 'Αθηναίους κατά τὰς ἡμέρας ταύτας. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀγγελθῆ ἢ ἐκδόσεις καὶ νέας ἐφημερίδας, νέου περιοδικοῦ, νέου βιβλίου.

Ἡμεῖς παρὰ τὸ ρητὸν «κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει» χαίρομεν διὰ τὴν τοιαύτην πληθώραν τῶν εὐγενῶν συναγωνιστῶν, τὸ μὲν ὅτι ταύτη παρομαρτεῖ ἢ τῶν ἀναγνωστῶν πληθώρα, τὸ δέ, ὅτι πᾶσαι αἱ νέαι ἐκδόσεις διευθύνονται παρ' ἀνδρῶν ἐμπείρων καὶ εἰδικῶν περὶ ταύτας καὶ οὐχὶ ὑπ' ἐρασιτεχνῶν; γενομένων δημοσιογράφων ἐκ κενοδοξίας ἢ, ὡς ἄλλοτε, ἐξ ὀπισθοβουλίας, συνοψιζομένης εἰς τὸ γνωστὸν:

ἢ ὑπούργημα μοῦ διδεις
ἢ... ἐφημερίδα γράφω

Τὸ ἐφ' ἡμῖν, ἐκφράζομεν τὴν εὐαρέστησιν μας πρὸς πάντας τοὺς προθύμως ἐργασθέντας ὑπὲρ τῆς εὐρείας διαδόσεως τοῦ «Μουσείου» καὶ πρὸς τὰς ἐφημερίδας, αἰτινές, πᾶσαι εὐηρεσθήθησαν νὰ κάμωσιν εὐφημὸν μνεῖαν τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ μας, λαβοῦσαι ὑπ' ὄψει τὰς μεγάλας δυσχερείας, ἅς συναντᾷ ἢ ἐκδοῖς τῶν πρώτων φύλλων καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ, ὡς τὸ «Μουσεῖον».

Ἡμεῖς, καίπερ κολακευόμενοι, διὰ τε τὴν ἐπιεικῆ κρίσιν τῶν συναδελφῶν καὶ διὰ τὰς ἀπανταχόθεν λαμβανόμενας συγχαρητηρίου ἐπιστολάς, δὲν θ' ἀναπαυθῶμεν ἐπὶ τῶν προχείρως κτηθειῶν δαφνῶν μας, ἀλλὰ θὰ ἐργαζώμεθα διηνεκῶς ὅπως καταστήσωμεν τὸ «Μουσεῖον» ἐφάμιλλον τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐκδιδομένων ἀρίστων τοῦ εἴδους τούτου.

Ἔως ἐκεῖ φθάνει ἡ φιλοδοξία μας.

Θὰ ἐπιτύχωμεν;

Διατὶ ὄχι! Καὶ ὑποστήριξις ὑπάρχει ἐκ μέρους τῶν φιλαναγνωστῶν καὶ θέλησις ἐκ μέρους ἡμῶν.

Γεγονὸς ὑψίστης σημασίας συνετελέσθη τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα διὰ τὸν ἐν Ἑλλάδι ἐλευθεροτεκτονισμὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα...

Ἡ ἔνωσις τῶν τέως δύο τεκτονικῶν κέντρων εἰς ἓν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ὑψίστης αὐταπαρνησίας ἐκ μέρους τῶν ἰθυόντων τὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ, οὗ γνωστὴ εἶναι ἢ εὐεργετικὴ δρᾶσις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, παρ' ὅλην τὴν μυστικότητα, ἣν συνήθως τηροῦσιν οἱ τέκτονες ἐν ταῖς ἀγοθοεργίαις αὐτῶν.

Ὁ τεκτονισμὸς πάντοτε ἐπρωτοστάτησεν ἐν πάσῃ εὐγενεῖ ἰδέᾳ, ὃ δ' Ἑλληνικὸς τεκτονισμὸς ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικός, ἤτοι πατριωτικός. Ἀλλὰ διηρημένος ὡς ἦτο, δὲν ἠδύνατο νὰ δράσῃ, ὅσον ἐπεθύμει· ἤδη, ἠνωμένος, θὰ πρωτοστατῆ ἐν παντί καὶ ἀθροῦσως· διότι Εὐαγγελικὸν ρητὸν «μὴ γνῶτω ἢ δεξιὰ

τί ποιεῖ ἢ ἀριστερά,» ἐν τῷ τεκτονισμῷ εἶναι ἀξίωμα ἀπαράβατον.

Πρῶτον εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς γενομένης ἐνώσεως τῶν δύο κέντρων, ἦτο ἢ κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος γενομένη, ἐν τῷ ἐνταῦθα Μεγάλῳ τῶν Τεκτόνων, ἑορτῇ ἐξόχως φιλανθρωπικῇ, ὑπὲρ τῆς ἐν Πάτραις Σχολῆς τῶν Ἀπόρων παιδῶν, ἣτις ἐοστέφη ὡς ἐπιηροφορήθημεν, ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἡ νεολαία ἐργάζεται.

Ἡ φοιτητικὴ νεολαία ἐνθουσιᾷ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς θὰ μεταδώσῃ εἰς ὀλόκληρον τὴν πρωτεύουσαν, εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, τὴν τε ἐλευθέραν καὶ τὴν ἀλύτρωτον.

Ἡ Ἑλληνικὴ σπουδάζουσα νεολαία ἀπέφασκε νὰ ἐορτάσῃ πανηγυρικῶς τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἡ νεολαία τοῦ Πανεπιστημίου, ἢ ἀντιπροσωπεύουσα τὸ πανελλήνιον κινεῖται ἤδη ἢ μᾶλλον ἵπταται εἰς ὑψηλότερας σφαίρας.

Τύχη ἀγαθὴ! Ἡ νεολαία καὶ μόνη δύναται νὰ ἐργασθῆ τελεσφόρως πρὸς ὅσον ἔνεστι λαμπρότερον ἐορτασμὸν τῆς Ἑθνικῆς ἑορτῆς μας, ὅταν θέλῃ.

Καὶ θέλει, εὐτυχῶς.

«Θέλει» δὲ, ἰσοδυναμεῖ τῷ «δύνασθαι».

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ἡ ἐν τῷ 17ῳ (πρώτῃ) σελίδι δημοσιευμένη εἰκὼν, ληφθεῖσα ἐκ προτομῆς, ποιηθείσης ὑπὸ τοῦ γλύπτου κ. Κ. Δημητριάδου, παρουσιάζει πρὸς τοὺς ἀναγνώστὰς μας τὸν γνωστὸν ποιητὴν κ. Στέφανον Μαρτζώκη.

Εἶναι 45 περίπου ἐτῶν· ἰταλικῆς καταγωγῆς, γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ζακύνθῳ.

Ἡ ποίησις τοῦ κ. Μαρτζώκη εἶναι πρωτότυπος, ἀναπτύσσουσα φιλοσοφικάς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, θεωρίας. Σπανίως ὁ κ. Στ. Μαρτζώκης ἔγραψεν ἐρωτικὰ ποιήματα. Γνώστης βαθύς τῆς ἰταλικῆς γλώσσης, εἶναι σχεδὸν ὁ πρῶτος, ὅστις ἔγραψεν ἐλληνιστὶ «Σονέττα», ὧν ἓνα τόμον ἐξέδωκε, πρὸ διετίας, ὁ ἐν Παρισίοις καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κ. Ἐμίλιος Λεγκράν. Πρὸ τινῶν μηνῶν ὁ ἐν Ὁδησῷ μεγίστιμος ὁμογενῆς κ. Γρηγόριος Μαρασλῆς ἐξέδωκεν εἰς τόμον τὰ ἀρίστα τῶν ποιημάτων τοῦ συμπαθοῦς ποιητοῦ.

ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι (32) εἰς τὸ τέλος εἶναι τρία πρόσωπα, τὰ ὅποια ἀντιστρέφόμενα, παρουσιάζουσι τρία ἄλλα πρόσωπα.

B. ΑΝΟΥΤΣΗΝ

ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ

(Σιθηρικὸς Μῦθος).

ΓΛΥΚΕΙΑ, γεμάτη ἀπὸ ὄνειρα καὶ ἀρώματα, π' ἀνέιδιαν τὰ μωσχολούλουδα τοῦ κάμπου, ἢ μαγιάτικη νύχτα σιγὰ κατέβηκε στὴ γῆ καὶ ὁ κόσμος ἤσυχασε.

Κοιμάται ὁ μαῦρος Ἐνισεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος· κοιμοῦνται τὰ θεώρατα βουνά, πού συμμαζεύονται γύρω καὶ φεύγουν εἰς τὸν ξάστερον οὐρανὸ μὲ τέσ κορυφές· κοιμάται καὶ τὸ μαῦρο σκοτεινὸ δάσος ἀπάνω στὰ βουνά.

Οὔτε φωνή. Κάποτε-κάποτε μόνον μὲς ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν ἰτιῶν, πού σκεπάζουν τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, σὺν τὸ μωρμούρισμα τοῦ κοιμωμένου παιδιοῦ, ἀκούεται ἓνας θόρυβος ἢ ἀόρατο κῦμα σιγὰ θὰ χτυπήσῃ τὴ πέτρινη ἀκτὴ καὶ θὰ ἤσυχασῃ.

Στοὺς πρόποδας τοῦ μαύρου θεώρατου βράχου σὺν νὰ κρύβεται μέσα στὸ ἴσκιό του, παραμένει μιὰ ἄσπρη βάρκα· κρύβεται καὶ ἤσυχα κοιμάται, ξαπλώνοντας ἐπάνω στὸ νερὸ τὰ μακρὰ της κουπιὰ. Μιὰ μικρὴ φωτιὰ λάμπει εἰς τὴν πλώρη, καὶ τρομαγμένοι ἴσκιοι, μιὰ τὴν περικυκλώνουν μὲ μιὰ βαθεῖα, σκοτεινὴ ἀλυσίδα, καὶ μιὰ τρομάζουν, καὶ δειλὰ φεύγουν πρὸς τὸν ἄσπρον σακκιῶν τὰ ξηρὰ ξύλα, χαρωπὰ τρίζουσι· τὸ νερὸ βράζει μὲς' τῇ τζαγιέρα καὶ λαμπρές σπίθες φυσῶντας πετοῦνε στὸν ἄγερα καὶ χάνονται μὲς' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Βαθεῖα κοιμοῦνται οἱ κουρασμένοι βαρκάρηδες καὶ ὁ γέρο—Θωμᾶς πούχε κείνη τὴ βραδεῖα τῆ σειρά του, καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ θέλῃ, σκύβει ἀπάνω στὰ στήθεια τὸ κάτασπρο κεφάλι καὶ μὲς' τῇ νύστα του κἄτι ψιθυρίζει μὲ τὰ χεῖλη.

— ὦ, ὦ!... ἓνα σιγανὸ βογγητὸ ἀκούστηκε ἀπ' τὴ κορφή τοῦ βράχου καὶ ὁ εὐαίσθητος ἀντίλαλος τῆς νύχτας ἄρπαξεν αὐτὸν τὸν ἦχον καὶ ἐπίσης ἀναστένναξεν.

Ὁ γέρο—Θωμᾶς ἐταράχτηκε, ἐκύτταξε καλὰ τοὺς κοιμωμένους συντρόφους καὶ εἶπε σιγὰ.

— Πήγαινε, κοιμήσου, καυμένε Δζίρκιν κοιμήσου ἤσυχα.

Εἶπε καὶ ἔριξε στὴ φωτιὰ κάμποσα ξύλα. Ἡ φωτιὰ ἐσβύσεν ὅλη καὶ μόνον καπνὸς πυκνὸς σὺν σύννεφο ἐτύλιξε τὴ βάρκα.

— ὦ, ὦχ! πάλι καὶ ὀλίγο δυνατώτερα ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βράχο καὶ πάλι ἀναστένναξεν ὁ ἀντίλαλος.

— Παπποῦ!... ἐψιθύρισε κάποιος ἀπὸ τὸν σωρὸν τῶν σακκιῶν· παπποῦ! Ποιὸς εἶναι αὐτός πού βογγάει;

— Κοιμήσου, κοιμήσου, Ἰβάν... δὲν εἶνε τίποτε ἀποκρίθηκε ὁ Θωμᾶς.

— Τίποτε; Μ' αὐτὸς βογγάει παπποῦ, μπορεῖ νὰ πονᾷ;

Ὁ Ἰβάν βγήκε ἀπὸ τὰ σακκιὰ, καὶ ἐκάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ, δίπλα στὸ γέρο.

— Ἄ, πᾶ! καὶ γιατί νὰ πονᾷ; χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀποκρίθηκε ὁ Θωμᾶς καὶ ἀναψε τὴν πίπα.

— Καὶ ποιὸς εἶνε;

— Αὐτός; ποιὸς τὸν ξέρει!

Ἄναψαν τὰ ξύλα καὶ μὲ ἓνα χαρωπὸ τρίξιμο, ἡ φωτιὰ ζωηρὰ ἐφώτισε καὶ τοὺς δύο.

Μὲ μακρὰ μαλλιά, μὲ γένηια ἕως τῆ μέση, ἄσπρος σὰ χιόνι ὁ Θωμᾶς καὶ ὁ μαῦρος σὺν κατσαρίδα Ἰβάν, φανταστικὰ ζωηρὰ φανήκανε ἀπάνω στὸ σκοτεινὸ βράχο.

— Ἐ! ταραχτήκε ὁ Θωμᾶς—προσοχὴ μὴ κάψωμε τὴ βάρκα, Ἰβάν. Γιὰ ἰδὲ μὴν ἔπεσε πουθενὰ καμμιὰ σπίθα.

— Ὅχι, παπποῦ, δὲν ἔπεσε, βλέπεις, αὐτὲς πέφτουν μὲς' τὸ νερὸ.

— Ἐλα, ἔλα κάθησε, τεμπέλη!—χαϊδευτικὰ τοῦ εἶπε ὁ Θωμᾶς.

— Ἀκούς; ἀκούς, παπποῦ; πάλι βογγάει, τρομαγμένος ἐψιθύριζεν ὁ Ἰβάν. Μὰ ὁ Θωμᾶς προσεκτικὰ κυττοῦσε τὴ φωτιὰ, καὶ ἔκανε πῶς δὲν ἀκούσε.

— Παπποῦ! μὴν εἶνε καλλικάντζαρος.

— Τσοῦς! τὸν μάλωσε μὲ θυμὸ ὁ Θωμᾶς, καὶ γρήγορα-γρήγορα, ἔφτυσε ἔς τ' ἀριστερά.

Τὸ παιδί δειλὰ ἐκύτταξε τὸν γέρο καὶ ἐσώπασε
— Κάνει νὰ μιλάς ἔστι; πόσες φορές σοῦ τὸ εἶπα! τὸν ἐμάλωσε ὁ γέρος.

— Τὸ ξέχασα, παπποῦ!

— Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς; Τί ἄνθρωπος τῆς τὰ ἴ γ α ε (*), μπορεῖς ἔπειτα νὰ γείνησι; Ὁ Θωμᾶς ἔσιμψε τὰ μακρὰ του φρύδια καὶ δυνατὰ ρούφηξε τὴ πίπα. Ἐκείνη ἀναψε καὶ ἔτριξε μὲ θυμὸ.

— Παπποῦ!

— Τί εἶνε πάλι; μὲ θυμὸ ἀπεκρίθηκε ὁ Θωμᾶς.

— Παπποῦ! νὰ ζήσης, εἶπέ μου· ἔλεγε τὸ παιδί, χαϊδεύοντας τὸν γέρο.

— Κύττα. Ἰβάν, κύττα, τί μεγάλο ψάρι πέταξεν, ἔλεγεν ὁ γέρος, προσπαθῶντας νὰ μὴ ἐνδώσῃ εἰς τὰ χαῖδια.

— Πέσ' μου, παπποῦ!

— Ἐλα, ἔλα, παληόπαιδο! τί λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ;

— Ὅλα, παπποῦ! ποιὸς βογγάει στὸν βράχο καὶ ποῖον ἔστειλες νὰ κοιμηθῇ.

— Γιὰ ἰδὲ τὸ παληόπαιδο! ὅλα τ' ἀκούσε! καλὸ παλικὰρι θὰ γείνη. Καὶ ὁ γέρο—Θωμᾶς χαϊδευτικὰ τὸ κύτταξε στὸ κεφάλι.

— Ἐλα! βιαζότανε τὸ παιδί.

— Λοιπὸν· μὲ σιγανὸ ψιθύρισμα ἄρχισε ὁ Θωμᾶς, σὺν νὰ φοβότανε, πῶς ἢ γλυκεῖα ἐκείνη νύχτα θ' ἀκούγε τὴν διήγησι:

* * *
«Χρόνια, βλέπεις, αὐτὸ ἔγεινε· πολλὰ χρόνια καὶ ζοῦσε τότε στὸν κόσμῳ ἓνας ἄνθρωπος πού τὸν ἔλεγον Βαζζέι. Ζοῦσε αὐτός στὰ βουνά ἀναμε-

(*) Τάγχα = Παρθένον δάσος ἐν Σιθηρίᾳ.

ταξὺ σὲ δύο, ποτάμια· τὸνα ἔτρεχεν ἀπάνω σὲ μιὰ πλατεία κοιλάδα καὶ τ' ἄλλο ἐκκμνε τὸν δρόμον του μέ στη ἔρημιά. Πλούσιο ἦτο τὸ σπίτι τοῦ γέρο-Βαδζέϊ, πολλὰ ἀγαθὰ εἶχε· ἀσῆμι, χρυσάφι, δέρματα καὶ πέτρες πολυτίμες πολλοὺς δούλους, τὰ δὲ ζῶα του οὔτε μέτρημα εἶχαν.

Μόνον ἐζήλεψε ὁ γέρο Βαδζέϊ, πῶς τοῦ πτωχοῦ γείτονά του Δζίρκιν γεννιώνται καλὰ ἐλάφια· τὰ κέρατά τους σὰν παλαιοὶ κέδροι, πυκνά· τὰ πόδια σὰν ἀπ' ἀτσάλι καὶ σὰν τρέζουν ἔ, ἔ, οὐτ' ἀγέρας τὰ φτάνει. Ἦλθε μιὰ φορὰ ὁ Βαδζέϊ στὸν γείτονά του καὶ τοῦ λέγει·

— Γεῖά σου, ἀδελφέ Δζίρκιν, εἰρήνη στὸ σπίτι σου!

— Κάθισε Βαδζέϊ νὰ σὲ κεράσω.

— Δὲν θέλω τίποτε· νὰ σοῦ μιλήσω ἤλθα.

— Λέγε, ἀδελφέ μου!

— Πούλησέ μου τὰ ἐλάφια σου.

Μαῦρο σύννεφο ἐσκέπασε τὸ μέτωπο τοῦ Δζίρκιν ὅστις ἀποκρίθηκε·

— Δὲν τὰ πουλῶ, Βαδζέϊ. Ἔχε γεῖά.

— Μὴ μὲ παρεξηγῆς, Δζίρκιν, εἶπε ὁ Βαδζέϊ καὶ ἔφυγε.

Καλοκαίρι ἦταν· ἦταν φθινόπωρο καὶ ὁ χειμῶνας μὲ κάτασπρο σάβανο εἶχε σκεπάζει τὰ βουνὰ σὰν ἦρθε πάλιν ὁ Βαδζέϊ στὸ σπίτι τοῦ γείτονά του.

— Εἶνε ζέστη στὸ σπίτι, καλὲ γείτονα, εἶπε·

— Εὐχαριστῶ, ὄρισε.

— Θὰ μ'πῶ σὰν θὰ μιλῆσωμε γιὰ τὰ ἐλάφια.

— Ὅχι, Βαδζέϊ· ἄσε με νὰ πεθάνω· τότε ἔλα.

Καὶ ἐθύμωσε ὁ γέρο Βαδζέϊ καὶ εἶπε·

— Θὰ μετανοιώσης, κακόμοιρε πτωχέ, μ' ἄργά θάναί.

Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὴ μάνα ζήλεια γεννήθηκεν ἡ κόρη—ἔχθη καὶ ἄρχισε νὰ μεγαλώνῃ. Καὶ ἐμίσησε ὁ Βαδζέϊ τὸν Δζίρκιν καὶ ἔγειναν οἱ ἄνθρωποι ἐχθροί.

Ἦτανε μιὰ νύχτα, μαύρη φθινοπωρινὴ νύχτα.

Ἀπάνω στὰ βουνὰ βουίζει ὁ κακὸς βορριᾶς καὶ διώχνει τὰ μαῦρα βρεμμένα σύννεφα, καὶ αὐτὰ δὲν θὲ νὰ πετοῦν· ἀρπάζονται ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς βράχους καὶ κλαῖνε μὲ χονδρὰ δάκρυα· βογγάει καὶ φουάει ἡ σκοτεινὴ τάιγα· τρίζουνε τὰ πανύψηλα παλαιὰ δέντρα καὶ δὲν ἀκούστηκε πῶς δύο ἴσκιοι πλησιάσανε ἀπ' τὸ δάσος τὴ καλύθη τοῦ Δζίρκιν.

Μπουροῦνι φοβερό ἦτανε ἐκείνη τὴ νύχτα.

Μεγάλῃ βροντῇ ἔτρεχε ἀπάνω στὰ βουνὰ καὶ πετοῦσε φλογερὸς σαίτες στὴ γῆ, καὶ δὲν εἴδεραν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὴ τιμωρήθηκε ὁ Δζίρκιν, σὰν εἶδαν τὴ καλύθη μεσ' ἔς τὴ φωτιά.

Ἐκλαιγαν τὰ μαῦρα σύννεφα κείνη τὴ νύχτα, ἐκλαιγαν καὶ αἱ τίτες—ἔκλαψε τότε καὶ ὁ Δζίρκιν.

Καὶ πάλιν ἦρθε ὁ Βαδζέϊ στὸν γείτονά του καὶ εἶπε·

— Νά, εἶσαι τώρα πτωχός, Δζίρκιν·— πούλησέ μου τὰ ἐλάφια σου καὶ πάλιν θὰ γείνης πλούσιος.

— Ἔχε τὰ πλούτη σου, καὶ ἐγὼ θὰ βόσκω τὰ

ἐλάφια μου· ἀποκρίθηκε ὁ Δζίρκιν καὶ ἔφυγε.

Πολὺ ἐγύριζε. Τὰ παλαιὰ δένδρα τὸν φύλαγαν ἀπ' τὴ κκοκαιριγιά, οἱ ψυχροὶ βράχοι τὸν ἐκρυβαν ἀπ' τοὺς κακοὺς ἀνέμους, μὰ κανεὶς δὲν μπόρεσε μῆτε νὰ φυλάξῃ μῆτε νὰ κρύψῃ τὸ μικρό του γυιὸ καὶ μιὰ μόνον μαύρη νύχτα εἴξερε γιὰ τὸ Δζίρκιν ἔμεινε χωρὶς παιδί καὶ τὰ αἰμόδορα πτηνά, ποῦ τρία ἡμερώνυχτα φώναζαν στὴν ἔρημιά χαρούμενα γιὰ τὸ χορταστικὸ γιόμα.

Καὶ καταράστηκε ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ Δζίρκιν καὶ χύνοντας πικρὰ δάκρυα, πῆγε ἀκόμη μακρύτερα. Πῆγε ἐκεῖ, ποῦ τὰ βουνὰ φθάνουν τὸν οὐρανὸ μὲ τὲς χιονισμένες κορυφές των, ἐκεῖ ποῦ γεννιώνται τὰ σύννεφα καὶ τὰ ποτάμια! πῆγε ὁ Δζίρκιν, καὶ ξέχασε πῶς τὰ ἐλάφια ἀφάνουν σημάδια καὶ ἡ παλαιὰ, γρηῃ ἀτυχία, γυρίζοντας τὸν κόσμον, εἶδε ἐκεῖνα τὰ σημάδια, τὰ ἀκολούθησε, ἔφθασε τὸν Δζίρκιν καὶ δὲν τοῦ ἔμειναν πειὰ οὔτε ἐλάφια.

Καὶ ἦτανε τότε ἡ Δζίρκιν φτωχὸς καὶ ὀρφανός, μὰ τὰ δάκρυα δὲν τρέξαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Φοβερὴ κακία ἀναψὲ τὴ καρδιά του, καὶ αὐτὴ ἔσθυσε τὰ δάκρυα· μόνον πειὸ βαθειὰ ζαρώθηκε τὸ ψηλὸ του μέτωπο καὶ στὰ μάτια ἐλαμπαν ἀστράπαις τῆς φουρτούνας πούχε μὲς' τὰ σπλάγχνα του.

Καὶ δὲν ἐρχότανε πειὰ ὁ Βαδζέϊ στὸν γείτονά του.

Πέρναγαν τὰ χρόνια. Αἱ κορυφές τῶν χιονισμένων βουνῶν σὰν πρῶτα ἐκάπνιζαν μὲ σύννεφα· τ' αὐτὰ ποτάμια ψιθύριζαν στὲς κοιλάδες οἱ αὐτοὶ βράχοι στεκόντουσαν στὲς ἄκραις τῶν σκοτεινῶν σπηλιῶν· μὰ καὶ ποῦσαν μικρὰ δειντράκια, ἦτανε τότε σκιερὰ δάση ἐκεῖ ποῦ κάπνιζε τὸ τζάκι τοῦ Δζίρκιν—τώρα ἔχουν φυτρώσει μικρὰ δέντρα καὶ ἐκεῖ ποῦ κάποτε ἦταν ὁ πατέρας τοῦ πλουτοῦ Βαδζέϊ, βρισκώτανε αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ ὁ χάρος στεκότανε στὴν πόρτα.

Καὶ εἶπ' ὁ Βαδζέϊ·—Θέλω ν' ἀποθάνω καὶ δὲν μ'μπορῶ! Ἄς ἔλθῃ ὁ Δζίρκιν νὰ εἰπῇ κανένα καλὸν λόγον—καὶ τότε θ' ἀποθάνω!

— Συγχώρα με, ψιθυρίζει ὁ Βαδζέϊ— συγχώρα με, ἀδερφέ μου!

Σωπαίνει ὁ Δζίρκιν.

— Μήπως σβύστηκε ἡ φωτιά τῆς ἀγάπης στὴ καρδιά σου;

— Ἀπὸ καιρό!

— Καὶ δὲν μ'πορεῖς νὰ χωρῆς;

— Καταράστηκα τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου.

— Μὰ γιὰ δὲ—μπορεῖ νὰ ἔμεινε στὴ καρδιά σου ὀλίγη συμπάθεια καὶ τότε σχώρα με, ἄσε με νὰ ἴδω τοὺς τόπους τῶν πατέρων μου.

— Καὶ τί σοῦ χρειάζεται ἡ συχώρεσί μου;

— Καὶ ἔτρεμε ὀλόσωμος ὁ Βαδζέϊ καὶ σιγὰ ψιθύρισε:

— Σχώρα με, ἀδερφέ μου—ἐγὼ ἔκαψα τὴ καλύθη σου.

— Σὺ!

— Ναί! — βόγγασ ὁ Βαδζέϊ — καὶ ἐγώ... ἐγὼ σκότωσα τὸ παιδί σου!

— Σὺ τὸ σκότωσες; — ἀνέκράζε ὁ Δζίρκιν καὶ στὰ μάτια του ἐλαμπαν φωταῖς λύσσης, καὶ τὸ δεξί του χέρι τραβιότανε πρὸς τὴν κάμα.

— Ὅχι! Μὴ μὲ σκοτώνης βόγγασ ὁ Βαδζέϊ· βλέπεις ὁ χάρος στέκει στὸ προσκεφάλι μου! Σχώρα τὸ γυιὸ τῆς πατρίδος σου, ἀδερφέ! Κατράμι βράζει μὲς' ἔς τὴ ψυχὴ μου: τὰ καλὰ πνεύματα καιρὸς τώρα ποῦ μ' ἄφησαν, καὶ τὰ κακὰ μὲ δώσαν τὴ ζήλεια καὶ μ' ἐρρίξανε στὸ δρόμο τῶν κακουρημάτων. Βλέπεις ἡ ψυχὴ μου ὅλη σκεπάστηκε μὲ πληγαῖς καὶ βγάζει βρώμα—μὴ βάζεις μέσα τῆς τὴ λαμπρὰ σου κάμα, ἄσε τὴν νὰ μείνη καθαρῇ.

Καὶ στεκότανε ὁ Δζίρκιν μπρὸς στὸ κρεβάτι τοῦ τρομεροῦ χάρος, ποῦ σὰν μιὰ μικρὴ ἐτία, σπαρτάριζε τ' ἀμαρτωλὸ σῶμα τοῦ Βαδζέϊ—καὶ ὥραις ἔεν ἔλεγε λέξι.

— Ἀκόμη δὲ μὲ σκότωσες; εἶπεν ὁ Βαδζέϊ· θὰ πῇ πῶς ζῇ ἀκόμη συμπάθεια στὴ καρδιά σου... σχώρα μὲ τότε ἀκόμη μιὰ φορὰ... ἐγώ... ναί! ἐγὼ ἐπίσης σοῦ κλεψα τὰ ἐλάφια σου!

Καὶ φοβεροὶ, μαῦροὶ ἴσκιοι, σὰ σύννεφα, σκέπασαν τὸ πρόσωπο τοῦ Δζίρκιν.

Ἀστράψαν στὰ μάτια του ἀστράπαις τῆς ἐκδίκησης καὶ σήκωσε τὰ χέρια ἀπάνου τοῦ Βαδζέϊ καὶ εἶπε:

— Ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα δὲν θὰ ἔχῃς τὴ συχώρεσί μου, τρισκατάρατε, γιὰ τὴ τρεῖς φοραὶς ἐσκότωσες τὸν ἀδερφόν σου!

Θὰ πεθαινῆς καὶ δὲν θὰ πεθαινῆς! Καὶ οἱ μαῦροι κόρακες, αἰῶνια ἄς πετοῦνε ἀπάνου σου καὶ ἄς βασανίζου τὸ βρωμερό σου κορμί καὶ δὲν θὰ ἔχῃς κανένα νὰ σοῦ χύνη λάδι στὲς πληγαῖς σου. Θὰ φεύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὴ βρώμα τοῦ κορμιού σου, καὶ θὰ φωνάζῃς καὶ δὲ θὰ σ' ἀκούουν!

Ἄς γείνη ἔτσι!

Καὶ ἔξαφνα, φοβερὰ σύννεφα κρεμαστήκανε ἀπάνου στὸ σπίτι τοῦ Βαδζέϊ· βουίξε καὶ ξαπλώθηκε μὲ ἕνα ἀντίλαλο ἀπάνου στὰ βουνὰ τρομερὴ βροντῇ· χυθῆκανε στὴ γῆ χιλιάδες ἀστράπαις καὶ κατόπιν τὸ πᾶν ἠσύχασε.

Ἠσύχασεν ὁ ἄνεμος μὲς' ταῖς σπηλιαῖς· δὲν βουίξαν πειὰ τὰ σκοτεινὰ δάση· ἡ φύσι καὶ αὐτὴ ἐκρυψε τὴν ἀνάσα τῆς—καὶ ἔξαφνα μὲς' τὰ μαῦρα σύννεφα ἐλαμψε ζωηρὸ φῶς καὶ τὰ σύννεφα ντυθῆκανε σὲ μιὰ κοκκινιάδα, καὶ ἡ χιονισμένες κορυφαῖς τῶν βουνῶν, αἰματωθῆκανε καὶ ἀκούστηκε φωνὴ δυνατὴ ποῦ λέγε.

— Ἄς γείνη, ὅπως εἶπε ἐκεῖνος ποῦ καταράστηκε, μὰ καὶ σύ, Δζίρκιν, ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶνα δὲν θὰ ἔχῃς τὴ συχώρεσί μου, γιὰ τὴ καταράστηκες ἄνθρωπον, ποῦ σοῦ ζητοῦσε τὴ συχώρεσί σου!

Καὶ θὰ θὲς νὰ ποθαινῆς καὶ δὲ θ' ἀποθαινῆς, μὰ αἰῶνια θὰ γυρᾷς μὲ στὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση μὴ ξέροντας οὔτε ὕπνο, οὔτε ἀνάπαυσι. Καὶ θὰ σοῦ ἐρχωνται μαῦρες σκέψεις καὶ ἀκατάπαυστα

θὰ βασανίζου τὴ σκληρὴ σου καρδιά, καὶ δὲ θὰ ἔχῃς κανένα γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσῃ. Θὰ φεύγουν οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὸν τρόμο, βλέποντας τὸ πρόσωπό σου, καὶ θὰ βογγᾷς καὶ δὲν θὰ σὲ λυπηθοῦν! Ἄς γείνη ἔτσι.

Καὶ πάλιν τρομερὴ ἀκούστηκε βροντῇ καὶ ὅλος ὁ κόσμος φωτίστηκε ἀπ' τὴ λάμψη τῶν ἀστραπῶν...

Χρόνια αὐτὸ ἦτανε: τόσα χρόνια, ποῦ οἱ ἄνθρωποι ξέχασαν ἐκεῖνο τὸ μέρος, ποῦ μένει αἰῶνια ψυχορραγῶντας ὁ γέρο Βαδζέϊ. Λέγουν μόνο, πῶς ἐκεῖ ποῦ, μακρὰν πρὸς τὸ μεσημέρι, εἶν' ἕνα ψηλὸ βουνό, καὶ ἀπάνου σ' αὐτὸ μένει ὁ Βαδζέϊ. Οἱ ἄνθρωποι, τὰ θεριὰ καὶ τὰ πτηνὰ, ἀφάνε τὸ μέρος ἐκεῖνο· ἀπ' τὴ βρώμα ζηραθῆκανε τὰ δέντρα καὶ τὰ χόρτα—καὶ εἰς πολλὰ-πολλὰ μίλια γύρω ξαπλώθηκε ἄψυχη ἔρημιά. Μόνο οἱ μαῦροι κόρακες πετοῦνε ἐκεῖ καὶ τρῶνε τὸ σαπισμένο κορμί τοῦ Βαδζέϊ—καὶ ὁ κακὸς ἄνεμος, γυρίζοντας τὸν κόσμον, περνᾷ ἀπὸ 'κεῖ καὶ ἐπιστρέφοντας φέρνει φοβεραῖς ἀσθένειας, ἀπὸ τὲς ὁποῖαις πεθαίνει πλῆθος ἀνθρώπων.

Καὶ ὁ φτωχὸς Δζίρκιν, μέχρι σήμερον γυρίζει στὲς ἐρημιὰς τῆς Σιβηρίας. Ὅλος στὰ μαῦρα μὲ κιτρινοπράσινο πρόσωπο, αὐτὸς ἀκατάπαυστα γυρίζει τὲς τάιγαις, ἀνεβαίνει στὰ βουνὰ, καταβαίνει στὲς σκοτεινὲς κοιλάδες, ἀνεβαίνει στοὺς ψηλοὺς βράχους καὶ αἱ μαῦρες σκέψεις τοῦ σχίζου τὴ καρδιά καὶ φωνάζει ὁ καυμένος ἀπὸ τὸν πόνο.

Καὶ δὲν ἔχει ἄσυλο, δὲν ἔχει παρηγοριά, δὲν ἔχει θάνατο!

Μὲν ἔμαθαν οἱ ἄνθρωποι, πῶς σὰν ἀκούσης μὲς' τὴν τάιγα τὸν στεναγμὸ του—πρέπει νὰ πῆς.

— Πήγαινε, κοιμήσου, φτωχέ Δζίρκιν, κοιμήσου ἤσυχα! καὶ τότε αὐτὸς ὅλην τὴν ἄλλη νύχτα κρύβεται σὲ μιὰ βαθειὰ σπηλιά καὶ κάθεται ἐκεῖ ἀκίνητα.

Σὰ μαζεύεται ὅμως ἀπάνω στὸν κόσμο τὸ τρομερὸ μπουροῦνι, ὅταν τρέμουν ἀπ' τὸν φόβον καὶ τὰ θεριὰ καὶ τὰ πτηνὰ καὶ παύει νὰ βουίξῃ ἡ τάιγα· ὅταν μπρὸς στὸν πρῶτο κτύπο τῆς βροντῆς κρύβουν τὴν ἀνάσα ὅλα τὰ ζῶα καὶ γίνεται μεγάλη ἤσυχία—τότε ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνὰ, ἐρχονται λυπηροὶ, βαθειοὶ στεναγμοὶ καὶ τοὺς ἀκούουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ξέρον πῶς εἶνε ὁ Δζίρκιν, ποῦ καταλαβαίνει τὸ μπουροῦνι, θυμούμενος τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς καταράς καὶ μαῦρες σκέψεις βασανίζου καὶ σχίζου τὴ καρδιά του καὶ ποινάει γι' αὐτόν.

Ἐτελείωσε ὁ γέρο-Θωμᾶς καὶ ἐσώπασε, βυθισμένος εἰς σκέψεις.

Ἐσώπαινε καὶ ὁ Ἰβάν, παρατηρῶντας μὲ σκεπτικὴ ματιὰ τὰ χρυσα φεῖδια, ποῦ ἀτέλειωτα γεννιώντουσαν ἀπάνω στὰ μαῦρα νερά τοῦ Ἐνισεῖ ἀπ' τὴ δειλὴ λάμψη τῶν ἀστρῶν: γεννιώνται, λάμπουν καὶ πνίγονται μὲς' ἔς τὴ ἀβυσσο.

— Παππού! σιγὰ εἶπε τὸ παιδί.

— Τι θέλεις ;

— Και σὺ τὸν εἶδες ;

— Ὁχι, παιδί μου, δὲν τὸν εἶδα ! μὰ οὔτε μπορεῖς νὰ τὸν ἰδῆς κρύβεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ μὴ τοὺς τρομάζῃ μὲ τὸ πρόσωπο.

— Μὰ πῶς ξέρεις τότε, πῶς γυρίζει στὰ μαῦρα καὶ πῶς ἔχει φοβερὸ πρόσωπο ;

— Χμ... αὐτὸ τὸ λέν οἱ γέροι... νὰ ! θυμᾶσαι τὸν βαρκάρη Ἰγνάτη, ποὺ πνίγηκε τὸ περασμένο καλοκαίρι ;

— Θυμᾶμαι.

— Νά, λοιπόν ! Κολυμποῦσαν αὐτοὶ μιὰ φορὰ ἔς τὸν Ἐνισεῖ. Μιὰ νύχτα γλυκεῖα καὶ πανσέληνο.

Ἐκολυμποῦσαν, αὐτὸς μὲ τὸν σύντροφον μὲς ἔς τὸ ρέμμα καὶ δὲν ἔλεγαν λέξι ὅπου ἔξαφνα, βλέπουν νὰ στέκῃ κάποιος στὴ κορφὴ τοῦ βράχου καὶ νὰ κυτᾶ τὸ ποτάμι. Τὸν ἔβλεπαν καλά, — στεκότανε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Μόλις εἶδε ἀνθρώπους, ἐκρύφτηκε, καὶ ἔπειτα ἐστέναξε μέσα ἀπ' τὴν τάιγα — νύχτα ἤσυχη ζητοῦσε !

— Παπποῦ ! διέκοψε γρήγορα τὸ παιδί τὴν ἤσυχη λαλιά τοῦ γέρου.

— Τί θές ! εἶπεν ἀνήσυχος ὁ Θωμᾶς.

— Λές πῶς εἶνε καλὰ μεσ' τὴ σπηλιά του.

— Λοιπόν ;

— Καὶ ὅτι σὰν τοῦ ἴπης καλὸν λόγον ἔμπορεῖ νὰ μπῆ στὴ σπηλιά !

— Ναί !

— Λοιπόν, θὰ τοῦ πῶ νὰ κάθεται ἐκεῖ, ὄχι μόν, αὔριο, ἀλλὰ πάντα, ὅταν θέλῃ.

— Δὲν ξέρω... πῶς αὐτό ! μιὰ νύχτα — εἶνε γνωστό, πῶς κάνει· μὰ γιὰ πάντα...

— Τότε, ἔλα, παπποῦ, νὰ ποῦμε μαζί, σὺ καὶ ἐγώ· ἔμπορεῖ τότε νὰ κἀνῃ.

Δὲν ξέρω, στ' ἀλήθεια ! μὲ δισταγμὸ εἶπε ὁ Θωμᾶς.

— Ἐλα, παπποῦ ! Ἐλα, νὰ σὲ χαρῶ !

— Ἐλα, ἔλα ! συμφώνησε καὶ ἐκεῖνος.

Γρήγορα ἤδησεν ὁ Ἰβάν, βήχοντας σηκώθηκε ὁ γερο-Θωμᾶς — πλησίασαν τὴν ἄκρη τῆς βάρκας, καὶ γυμνῆτοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαύρου βράχου, διὰ μιᾶς εἶπαν :

— Πήγαινε, κοιμήσου, φτωχὲ Δζίρικιν... κοιμήσου ἤσυχά... Ὅταν θελήσῃς.

Καὶ δυνατὰ, σὰν μέσα σὲ μιὰ ἄδεια ἐκκλησία, ἀντήχησε ἀπάνω στὸν κοιμώμενον Ἐνισεῖ ὁ καλὸς λόγος καὶ ἔζυπνησε κάπου μακριὰ μὲς ἄντιλαλος, ἄρπαξε τὸν λόγο, ξαναλέγωντας αὐτὸν χαρούμενος καὶ ἔτρεξε στὰ βουνὰ σὰν νὰ βιαζότανε νὰ τὸν μεταδώσῃ εἰς τὸν Δζίρικιν.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ.)

K. MANTZIOPIΔΗΣ

Ἡ **καθηγητής**: Ἐγὼ συλλέξει ἤδη ὅλην τὴν ὕλην διὰ τὸ ἔργον μου: «Κατὰ τῆς Δεισιδαιμονίας». Μεθυσθὼν θ' ἀρχίσω νὰ γράφω τὸ βιβλίον.

Ἡ **δύζυγός του**: Διατί ἔχει αὔριον ;

— Ἐ! αὔριον εἶναι... Τρίτη !

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ

(Ἐκ τῶν ἐντυπώσεών μου).

B

ΚΑΙ πάλιν ἐπὶ τὴν κορυφὴν ! Πόσον ὠρατὰ βλέπει τις τὰ πάντα ἀφ' ὑψηλοῦ ! Ὁ ὀρίζων διαυγέστερος περιβάλλει τὴν φύσιν, ὁ ἀήρ καθαρώτερος, τὸ ὄμμα καθίσταται διορατικώτερον, ἡ σκέψις βαθύτερα, τὸ πνεῦμα ἀγχινούτερον ! Ὡ, τὰ μεγάλα πνεύματα, πῶς τὰ παρομοιάζω μὲ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ! Οἶα ἄποψις ἐκεῖθεν ! Ἡ τοῦ οὐρανοῦ κυανὴ διαύγεια, ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς τοῦ πνεύματος ! Ἡ συνάντησις ὁμοία. Τὰ ἀποτελέσματα πλήρη ! Ἰδίως ὅταν τὰ μεγάλα αὐτὰ πνεύματα ἀνήκωσιν εἰς γυναῖκας, οἶα ἡ περιφανὴς Γαλάτις, ἡ κατακτήσασα πάσας τὰς Ἀθηναϊκὰς καρδίας, ἡτις ἀλήστους θ' ἀφήσῃ παρ' ἡμῖν ἀναμνήσεις, ὧ, τότε προσκλινῶ ἑδαφιαίως πρὸ τῆς μεγαλοῦργου παραγωγικότητος τῆς διανοίας αὐτῆς, καὶ διαρκῶς ἀποθαυμάζω τὴν ἔντασιν τοῦ μεγάλου ἀληθῶς πνεύματός τῆς.

* *

Ἀναμιμνήσκομαι ὅσα μᾶς ἐδιηγῆθη μὲ τὴν ἰδιόζουσαν ἐκείνην χάριν εἰς τὰς γυναῖκας τῆς πατρίδος τῆς. Ναί, λέγω πατρίδος τῆς, διότι ἀκόμη ἀντηχεῖ, καὶ δὲν θὰ παύσῃ ποτὲ νὰ μὲ λικνίζῃ ἡ ἀρμονικὴ αὐτὴ ἀπήχησις τῶν λόγων τῆς : «*Je suis un peu Chauvin pour être de mon pays, mais de coeuer je suis Grecque*» = Εἶμαι ὀλίγον φανατικὴ διὰ νὰ εἶμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας, εἶμαι Ἑλληνίς». — Δὲν ἀμφιβάλλει τις περὶ τούτου, ἀφοῦ καὶ προληπτικὴ εἶναι εἰς ἄκρον, μ' ὄλον τὸ ὑπέροχον πνεύμα τῆς. Κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς, ὁ ἀριθμὸς 7 τὴν παρακολουθεῖ πανταχοῦ, ἐπὶ καλῶ ὡσεπιτοπλεῖστον. Ἐὰν ταξειδεύῃ ὁ κοιτώνισκος τοῦ ἀτμοπλοίου, ἡ τὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ ἡμερομηνία τοῦ ταξειδίου θὰ συμπέσῃ πάντοτε σχεδὸν νὰ ἔχουν ἀριθμὸν λήγοντα εἰς 7. Εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα γεγονότα συνέβησαν αὐτῇ κατὰ χρονολογίαν πάλιν μὲ 7. Ὅτε μετέβη ἐκ Νικαίας εἰς Μόντε Κάρλο, παρωτρύνετο ὑπὸ τοῦ ἀνδραδέλφου τῆς νὰ παίξῃ ρολίαν, ἀλλ' ἐδίσταζε γνωρίζουσα ὅτι τοῦτο θὰ δυσηρέσσει τὸν σύζυγον τῆς. Πιεζομένη οὐχ ἦττον, τηλεγραφεῖ αὐτῷ ζητοῦσα πρὸς τοῦτο τὴν ἄδειαν..... Πόσαι γυναῖκες δύνανται νὰ λάβωσιν ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου ἐν καλὸν μάθημα τῆς λεπτῆς ἐκπληρώσεως τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, ὡς ἠγνῶει καὶ ἐξεπλήρου ταῦτα ἡ τελεία γυνὴ αὐτῆ, ἡ γράψασα μάλιστα καὶ τὰς «Ἀντιπροδωνικὰς ἰδέας» δι' ὧν καθορίζει οὐχὶ τελείως ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῶν ὑπο-

χρεώσεων τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ μὴ περιοριζομένην ὑπὸ τῶν στενῶν ἰδεῶν τῆς παλαιᾶς συζυγικῆς διαδιδάσεως. Καὶ ὁμοιως, ἐζήτησεν ἄδειαν, καὶ τῇ ἐχορηγήθη. Τίς θὰ τῇ ἤρνετο ταύτην ἕνεος ; Πολλῶ μᾶλλον ἐκεῖνος μεθ' οὗ εἶχε συνδέσει τὴν τύχην τῆς, οὐτινος ὑπερηφάνως ἔφερε τὸ ὄνομα, ὅστις τὴν ἐγνώριζε κατὰ βάθος καὶ εἶχεν εἰς αὐτὴν πᾶσαν πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην, καὶ τὸν ὅποιον ἀποκαλεῖ καὶ σήμερον ἐτι «τύπον πασῶν τῶν ἀρετῶν» *modèle de toutes les vertus*.

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ρολίαν, ὅτε εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς ἦτο ὁ ἀριθμὸς 27· τὸν ἀκολουθεῖ ἐπανειλημμένως καὶ κερδίζει ὅχι χιλιάδας φράγκων χρυσῶν. Ἡ ἐπίμονος αὐτῆ ἐμφάνισις τοῦ ἀριθμοῦ 7 εἰς ποικίλας περιστάσεις τοῦ βίου τῆς, τὴν ἠνάγκασε προληπτικῶς νὰ ἐγκολπωθῇ τὸν μόνον αὐτὸν ἀριθμὸν, καὶ μετὰ μειδιάματος εὐτυχῶς τινος προσδοκίας νὰ προσβλέπῃ αὐτὸν ὡς ἰσοκύβητος τῆς παρουσιάσεως τὸσον ἀπροσδοκίως.

* *

Ἀλλὰ γεγονὸς ἄλλῃς φύσεως, ὅπερ ἐκράτησεν ἐπίσης ἡ μνήμη μου, ἐμφαίνει ὁποῖους θησαυροὺς τρυφεραῶς μερίμνης ἐγκλείει ἡ εὐγενὴς αὐτῆς καρδιά διὰ τὰ τέκνα τῆς. Ἡ λίαν ἐλευθερόφρων εἰς τὰς ἰδέας τῆς, παρὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν τῆς, ἐγγονή τῆς, ἐξέφρασεν ἐν μιᾷ πρὸς τὴν μεγαλοπράγμονα μᾶμμη τῆς ἐπιστολῇ τῆς εἰς Μασσαλίαν τὸν πόθον ὃν διακαῶς ἔτρεφε τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ μιάν τρίχα τοῦ Ναπολέοντος. Πληροφορεῖται ὅτι ὁ ἱερεὺς ὅστις εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀυτοκράτορος εἶχε κόψει βόστρυχον ἐκ τῆς Βασιλικῆς καὶ παραδόξου ἐκείνης κεφαλῆς, ὅστις ἐφυλάσσετο θρησκευτικῶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του, ἐγκατεστημένης εἰς Νίκαιαν, καὶ μητρὸς διακεκριμένου τῆς πόλεως ταύτης δικηγόρου. Ὡς τρυφερὰ καὶ στοργικὴ μᾶμμη, μεταβαίνει ἐκεῖ ζητεῖ, «καὶ τοι ἄγνωστος», νὰ ἴδῃ τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, ἐκλιπαρεῖ παρ' αὐτῆς νὰ τῇ δωρηθῇ μία θριξὶ ἐκ τοῦ πολυτίμου ἐκείνου βασιλικοῦ βροστρύχου, ἀλλὰ, μάτην ! πᾶν ὅ,τι ἄλλο ζητήσῃ ὑπόσχεται νὰ τῇ χορηγηθῇ, αὐτὸ ὁμοιως ὄχι ! Ἡ κυρία Ἀδάμ δὲν ἀποθαρρύνεται, παραμένει εἰς Νίκαιαν, σχετίζεται καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ δικηγόρου, καὶ φθάνει πλέον νὰ κατακτήσῃ εἰς τοιοῦτον σημεῖον τὴν φιλίαν τῆς ὅλης οἰκογενείας, ὥστε μία θριξὶ τῇ δίδεται ὡς πολῦτιμον τεκμήριον φιλίας. Τότε μόνον, μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο γράφει πρὸς τὴν ἐγγονὴν τῆς τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν τοῦ τοῦ ποθομένου ἀπόκτησιν. Καὶ οὕτω νῦν, μετὰλλιον κατασκευασθὲν ὑφ' ἑνὸς τῶν πρώτων χρυσοκόων τῶν Παρισίων, φέρει ἐντὸς τὴν σεβαστὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ Ναπολέοντος, καὶ φέρεται ὑπὸ τῆς μικρᾶς ἐγγονῆς τῆς κ. Ἀδάμ ἀνηρητημένον διαρκῶς ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς διὰ κομφῆς χρυσοῦς ἀλύσσου.

Ἐμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ, ἔχουσα ὡς ἀκροατήριον, ἐν ἀσφυκτικῷ συνωστισμῷ, πᾶσαν ἐστεμμένην κεφαλὴν, διὰ τοῦ διαδήματος τῆς βασιλείας, τῆς διπλωματίας, τῆς κυβερνήσεως, τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης, τῆς νοημοσύνης. — Ἠκούσθη θρησκευτικῶς ! Τί εἶπεν ἐπὶ ὧραν ; Ἐὰν ἠδύνατο νὰ συνοψισθῇ εἰς ὀλίγας γραμμὰς ἡ περυγίζουσα ἐλπίς, ἢν ἤγειραν ἐν τῇ καρδίᾳ μας αἰσοφαί ὑποθῆκαι ἄς ἐνεφύτευσεν ἐν τῇ ψυχῇ μας, ἢθελεν ἀποτελεσθῇ ἕτερος κολοσσὸς τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος ἐν Ρόδῳ ! «Ἡ Ἑλλάς καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς» ἦτο τὸ θέμα τῆς. Ἡ λεπτότης τῶν σκέψεων, ἡ δύναμις τῆς φαντασίας, ἡ κομψότης τῆς ἐκφράσεως, τὸ πεπειραμένον τῆς ἰδέας, τὰ χαρακτηρισζοντα ὅλα τὰ ἔργα τῆς ὑπερόχου γυναικός, παρέχουσι τὸ ἐνδόσιμον τοῦ σθεναροῦ καὶ σοφοῦ λόγου τῆς κυρίας Ἀδάμ ἐν τῷ Παρνασσῷ.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ κατέχει τὰς εὐγενεστέρας δημιουργίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐκείνας αἰτινες, — ὡς λέγει ὁ Μακώλεϋ, ὡσεὶ ἐσκιαγράφει αὐτὴν ταύτην τὴν κ. Ἀδάμ — «ἀνεφάνησαν εἰς τὰς γελοέσσας εἰκόνας τοῦ Κικέρωνος, εἰς τὸ καταδιβρωσκον πῦρ τοῦ Ἰουδενάλῃ, εἰς τὴν ἀναπαραστατικὴν φαντασίαν τοῦ Δάντου, εἰς τὸν κωμικὸν οἶστρον τοῦ Θεοβαντῆς, εἰς τὴν βαθύνοιαν τοῦ Βάκωνος, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Μποϋτλερ, εἰς τὴν ὑψίστην τελειότητα τοῦ Σαικσπέρου.

«Ὁ θρίαμβος τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἰσχύος, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τόπους, εἶναι θρίαμβος ἐξ Ἀθηνῶν δι' αὐτὴν.

«Ὅσακις μεγαλοφυΐαι τινὲς ἀντέστησαν εἰς τὴν βίαν καὶ τὸν δόλον, ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς λογικῆς, ἦτο τὸ Ἀθηναϊκὸν ἀρχαῖον πνεῦμα, ὅπερ ἐπηγρῦπνει ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὅπως τὰς ἐμπνέη, τὰς ἐνθαρρύνῃ καὶ τὰς παρηγορῇ, παρὰ τὴν μονήρη τοῦ Ἐράσμου λυχνίαν, παρὰ τὴν κλίνην, ἐν ἧ κατέκειτο ὁ Πασκάλ ἐπὶ τοῦ βήματος μετὰ τοῦ Μιραμπῶ, ἐν τῇ εἰρκτῇ μετὰ τοῦ Γαλιλαίου, ἐπὶ τῆς λαιμητόμου μετὰ τοῦ Σίδνεϋ.

«Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἶπῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἀνθρώπων ; Τίς δύναται νὰ ἀριθμῆσῃ πόσοι ἐγένοντο σοφώτεροι, καλλίτεροι, εὐτυχέστεροι, ἐπιδιδόμενοι εἰς τὰς ὑπ' αὐτῆς ὑποδεικνυομένας ἀσχολίας, διὰ τὴν σπουδὴν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ἀκοίμητον διήγειρε πόθον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀθλιότητος καὶ πτωχείας, καθισταμένης πλούτου καὶ εὐμερειᾶς· τῆς δουλείας γενομένης ἐλευθερίας· τῆς ἀσθενείας μετατρεπομένης εἰς ὑγείαν· τῆς μονώσεως ἀναπληρουμένης ὑπὸ τῆς κοινωνίας ; Ἡ ἰσχὺς τῆς ἐκδηλοῦται πανταχοῦ· εἰς τὸ Μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης, εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἔθνους τῆς, ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ πολέμου, ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς πατρίδος τῆς, εἰς τὰ σχολεῖα,

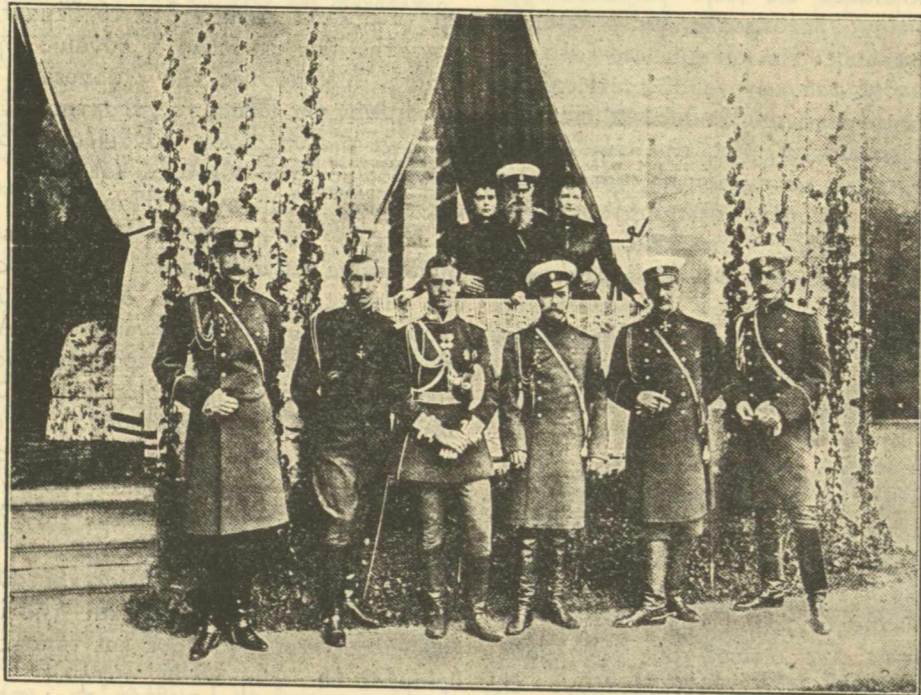
εις την οικογένειαν, εις τους φιλοσόφους. 'Αλλ' ή αληθής αυτής δόξα δέν σταματᾶ ἐκεῖ πανταχοῦ ὅπου ή φιλανθρωπία γλυκαίνει την θλίψιν, κατευνάζει την ὀδύνην, φέρει την λάμπιν εις τους ήμισοδεσμένους και καίοντας ὀφθαλμούς ἐκ της ἀϋπνίας και τῶν δακρῶν και την χαράν ἐκεῖ ἔνθα ἔνοικοι ὁ μακρὸς ὕπνος, ὁ ψυχικὸς λήθαργος, ἐκεῖ, πανταχοῦ, ὑπὸ τὰ λαμπρότερα χρώματα ἐμφανίζεται ή

ἀθάνατος ἐπιρροή της εὐγενοῦς ψυχῆς της, ήτις ἐκ της Ἑλλάδος ἐνεπνεύσθη.»

Πρότυπον τοιοῦτον σπανίως περιέγραψε συγγραφεύς.

Ἡμεῖς, περί την σεβαστήν και αἰγλήεσαν κεφαλήν της, πλέκομεν ἀειθαλῆ στέφανον ἐκ τῶν παλμῶν της εὐγνωμοσύνης μας.

ANNA N. ΣΕΡΟΥΙΟΥ

ΟΜΙΛΟΣ ΥΨΗΛΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ὁ τέταρτος τῶν 6 ἀνδρῶν εἶναι ή Α. Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ της Ρωσίας Νικόλαος Β'. Ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ ὁ Διάδοχος Μέγας Δουὲ Μιχαήλ Ἀλεξάνδροβιτς. Μετ' αὐτὸν ἔρχεται ή Α. Β. Υ. ὁ ήμέτερος Πρίγκιψ Νικόλαος και εις τὸ ἄκρον ὁ Μέγας Δουὲ Παῦλος Ἀλεξάνδροβιτς, ὅστις εἶχε συζευχθῆ εις πρῶτον γάμον την ἀείμνηστον πριγκίπισσαν Ἀλεξάνδραν. Ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Αὐτοκράτορος: Οἱ Μεγάλοι Δουκες Βλαδὶμηρος Νικολάεβιτς και Πέτρος Νικολάεβιτς. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου: Ἡ Μεγάλη Δούκισσα Μαρία Παύλοβνα, σύζυγος τοῦ Μεγάλου Δουκὸς

Παύλου, ή Μεγάλη Δούκισσα Ἑλένη Βλαδὶμηρόβνα και ὁ Μέγας Δουὲ Μιχαήλ Νικολάεβιτς.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν ἐγένετο πέρυσιν, εις Τσάρσκοε Σελό, την γνωστὴν παρά την Πετρούπολιν αὐτοκρατορικὴν ἔπαυλιν, ἔνθα κατ' ἔτος σχεδὸν ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος προσκαλεῖ τους ὑψηλοὺς συγγενεῖς του.

Τὴν εἰκόνα ταύτην, περιέχουσαν δύο πρόσωπα ἐνδιαφέροντα τοὺς Ἕλληνας, ἐθεωρήσαμεν καλὸν ν' ἀναδημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μουσείου».

ΥΠΟ Ι. Π. ΧΡ

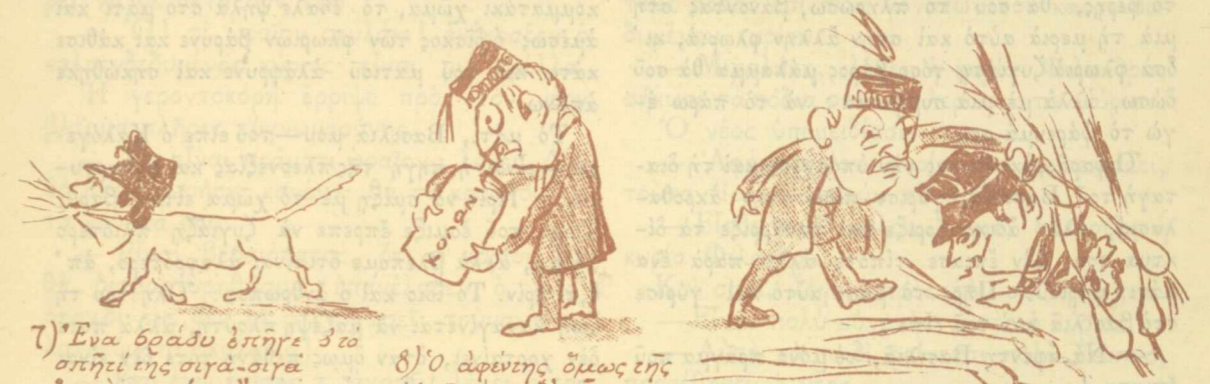
Σχεδιασμά Στεφάνου Ξενοπούλου

- 1) Ἡ Ἀνδριάννα, η ὑπηρετοῖα τοῦ κυρίου Σαμαραῖα εἶχε ἐστὶ μαζί ἕνα δευανία τῶν Πυροσβεστῶν.
- 2) Αὐτὴ ἦτον ἀθάνα σάν προβατάκι
- 3) Αὐτὸς οὐ "σπίρτο μονάχο"

- 4) Ἐβλεπε την Ἀνδριάννα, ἢ ἔπεφταν τὰ σάλια του
- 5) Αὐτὴ ὅμως εἶχε τὰ μάτια τέσσερα
- 6) Ἀλλ' ὁ δευανιὸς μακάριθως νὰ της γυρίσῃ τὸ κεφάλι

- 7) Ἐνα βράδυ ἐπῆγε δὲ τὸ σπῆγὶ της σιγά-σιγά "σαν γάτα"
- 8) Ὁ ἀφέντης ὅμως της Ἀνδριάννας ἐπῆρε μωροῦδιά.
- 9) Καὶ τὸν τσάμωσε "στὰ πράσα"

- 10) Ὑπομομοσίρης ὁ δευανιὸς ἔφαγε ἐὺλο
- 11) Πὸν ἔβαλε καὶ στὰ μανίλια του
- 12) Τὴν ἄλλη μερὰ ὁ ἀφέντης της Ἀνδριάννας της ἔδωκε τὰ παπούτσια "στο χέρι".

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΜΑΤΙ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό εΐταν ένας ψαράς. Μια μέρα από τες πολλές, πήγε στην ακροθαλασσιά να πιάση ψάρια, με τὰ δίχτυα του και δυο τρία ἀγκίστρια, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ πιάση τίποτε. Τέλος γύρισε πίσω γιὰ τὸ σπίτι του, παίρνοντας τὸ δρόμο, ποῦ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Βασιλιᾶ.

Καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ παλάτι, ἔβγαλε ἕνα ἀναστεναγμό :

— Ἄχ! τί δυστυχημένος ποῦ εἶμαι!

Ὁ Βασιλιᾶς, ποῦ βρίσκονταν ἐκεῖνη δὰ τὴ στιγμή στὸν ἐξώστη, ἤκουσε αὐτὸν τὸν ἀναστεναγμό, κι' ἔστειλε ἀμέσως νὰ βροῦν τὸν ψαρά και νὰ τοῦ τὸν φέρουν. Ὁταν τοῦ τὸν ἔφεραν ὁ Βασιλιᾶς τὸν ρώτησε :

— Γιατί πολιώρας ἀναστενάξεις λέγοντας :

« Ἄχ! τί δυστυχημένος ἄνθρωπος ποῦ εἶμαι; »
— Ἀναστενάξα, ἀφέντη βασιλιᾶ μου, — τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ ψαράς—γιατί πήγα στὴ θάλασσα νὰ ψαρέψω, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ πιάσω τίποτε, κι' ἔτσι δὲν ἔχω σήμερα ψωμί νὰ δώσω στὰ παιδιά μου, ὅταν μοῦ ζητήσουν.

— Ξαναπήγαινε στὴ θάλασσα, τοῦ εἶπε ὁ Βασιλιᾶς, καὶ ρίξε τὰ δίχτυα σου, καὶ ὅ, τι πιάσης, εἶτε ψάρι, εἶτε πέτρα, εἶτε ἄλλο τίποτε, νὰ μοῦ τὸ φέρης, θὰ σοῦ τὸ πληρώσω, βάνοντας στὴ μιὰ τὴ μεριά αὐτὸ και στὴν ἄλλην φλωριά, κι' ὅσα φλωριά ζυγιάση τόσο βάρος μάλαμμα θὰ σοῦ δώσω, ἀλλὰ με μιὰ συμφωνία : νὰ τὸ πάρω ἐγὼ τὸ ψάρευμά σου.

Ὁ ψαράς, ἀκούοντας τὴν ὑπόσχεση και τὴ διαταγή τοῦ Βασιλιᾶ, γύρισε πίσω στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀλλ' ἄδικα ἔρριξε και ξανάριξε τὰ δίχτυα του. Δὲν ἔπιασε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα μάτι ψαριοῦ. Πῆρε τὸ μάτι αὐτὸ και γύρισε στὸ βασιλιᾶ και τοῦ εἶπε :

— Νά, ἀφέντη Βασιλιᾶ, τὸ μόνο πρᾶγμα ποῦ ἔπιασα!

— Δὲν εἶσαι τυχερός, ἀληθινά, ἀνθρωπέ μου, — τοῦ εἶπε ὁ Βασιλιᾶς—γιατί τὸ μάτι αὐτό, ποῦ ἔπιασες, δὲ ζυγιάζει πλιότερο ἀπὸ ἕνα φύλλο!

Ἐπειὸς πῆρε τὸ μάτι και τὸ ἔβαλε ψηλά στὸ δίσκο τῆς ζυγαριᾶς, βάνοντας ἀπὸ τὸν ἄλλο δίσκο ἕνα φλωρί. Ἀλλὰ βλέπει, ὅτι τὸ μάτι εἶταν βαρύτερο ἀπὸ τὸ φλωρί. Βάνει ἀκόμα ἕνα φλωρί κι' ἀκόμα ἕνα, ἀλλὰ τὸ μάτι εἶταν βαρύτερο. Ἐπειὸς ἔβαλε μιὰ χούφτα φλωριά, ἀλλὰ και τότε ἀκόμα ὁ δίσκος τοῦ ματιοῦ δὲ σηκόνονταν τὸν ἀνήφορο. Τέλος γέμισε τὸ δίσκο τῆς ζυγαριᾶς ὡς ἀπάνω φλωριά, και τότε ἀκόμα τὸ μάτι εἶταν βαρύτερο!

Ὁ Βασιλιᾶς ἔμεινε ζαπορεμένος, και μὴν ξέροντας τί νὰ κάμη, μάζωσε ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ τόπου και τοὺς εἶπε :

— Ἐχω ἕνα ρώτημα νὰ σᾶς κάμω, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, ἂν μοῦ ἀπαντήσετε σὲ τριάντα μιὰ μέρα, ἀπὸ σήμερα, θὰ σᾶς φορτώσω ὄωρα. Ἄλλ' ἂν δὲν σταθῆτε ἱκανοὶ νὰ με εὐχαριστήσετε, θὰ σᾶς βάλω στὰ βασανιστήρια, και θὰ σᾶς κόψω τὸ κεφάλι. Νὰ, ποῖο εἶναι τὸ ρώτημά μου!

Και τοὺς ἔδειξε τὴ ζυγαριά με τὸ μάτι και με τὰ φλωριά, ποῦ εἶταν ἐλαφρότερα ἀπὸ τὸ μάτι.

Οἱ σοφοὶ ἔβαλαν ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ μαντέψουν, χωρὶς νὰ κατορθώσουν τίποτε. Πέρασαν εἰκοσι πέντε μέρες, και δὲν ἤξεραν πλιότερο, ἀπ' ὅτι ἤξεραν τὴν πρώτη μέρα. Ἀποφάσισαν νὰ πᾶν νὰ βροῦν ἕνα καλόγηρο—τὸν ἤξευραν ὅτι εἶταν πολὺξερὸς και τίμιος, και τοῦ εἶπαν :

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ! Σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἐξηγήσης πὼς τὸ μάτι εἶναι βαρύτερο ἀπὸ ἕνα δίσκο φλωριά; Γιατί ὁ Βασιλιᾶς μᾶς εἶπε ὅτι, ἂν βροῦμε αὐτὸ τὸ μυστήριο, θὰ μᾶς πληρώσῃ με τὸ παραπάνω, ἀλλ' ἂν δὲν τὸ βροῦμε, θὰ μᾶς κόψῃ τὸ κεφάλι!

Ὁ Καλόγηρος ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογὴ πολλὴ ὥρα και ὕστερα τοὺς εἶπε :

— Μὴ φοβάστε, γιατί ἀναλμβαίνω ἐγὼ νὰ ἐξηγήσω, γιατί τὸ μάτι ζυγιάζει πλιότερο ἀπὸ ἕνα δίσκο φλωριά, κι' ἔτσι θὰ σᾶς γλυτώσω ἀπὸ τὸ θάνατο.

Στὲς τριάντα μιὰ μέρες ἀπάνω ὁ Καλόγηρος πήγε με τοὺς σοφοὺς στὸ παλάτι, ντυμένος κι' αὐτὸς σὰν ἐκείνους, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβῃ ὁ Βασιλιᾶς ποῖός εἶταν. Ὁ Βασιλιᾶς τοὺς ρώτησε, κι' ὁ Καλόγηρος κρατῶντας με τὸ χέρι του ἕνα κομματάκι χῶμα, τὸ ἔβαλε ψηλά στὸ μάτι και ἀμέσως ὁ δίσκος τῶν φλωριῶν βάρυνε και κάθισε κάτω και τοῦ ματιοῦ ἀλάφρυνε και σηκώθηκε ἀπάνω.

Τὸ μάτι, Βασιλιᾶ μου—τοῦ εἶπε ὁ Καλόγηρος—εἶναι ἡ πηγὴ τῆς πλεονεξίας και φυλαργυρίας. Πρὶν νὰ σμίξῃ με τὸ χῶμα εἶταν βαρὺ. Τώρα ποῦ ἔσμιξε ἔπρεπε νὰ ζυγιάζῃ πλιότερο ἀκόμα, ἀλλὰ βλέπομε ὅτι εἶναι ἀλαφρότερο, ἀπ' ὅ, τι πρὶν. Τὸ ἴδιο και ὁ ἄνθρωπος : Ὁλη του τὴ ζωὴ καταγίνεται νὰ μαζέψῃ πλοῦτη, ἀλλὰ ποτὲ δὲν χορταίνει, ὅταν ὅμως πεθάνῃ τότε δὲν εἶναι πλιὸ τίποτε, και ὅ, τι εἶχε μάσει ἢ πλεονεξία του τὸ ἀφίνει. Τὸ ἴδιο και τὸ μάτι αὐτὸ ποῦ ὅσο εἶταν καθαρὸ ζύγιαζε πλιότερο και δὲ χόρταινε, ἀλλὰ τώρα ποῦ σμίχτηκε με τὸ χῶμα ἀντὶ νὰ μεγαλώσῃ τὸ βάρος του, ὅπως ἔπρεπε φυσικά νὰ γείνη, ἔγεινε ὅπως διόλου ἀλαφρό.

Τὸ χῶμα, ἀφέντη βασιλιᾶ, τὰ νικάει ὅλα!

— Εὐγε! — τοῦ εἶπε ὁ Βασιλιᾶς—ἐπειδὴ μαντέψατε τὸ πρᾶγμα, και μοῦ δώσατε νὰ καταλάβω, θὰ σᾶς ἀνταμείψω βασιλικά.

Και τοὺς ἔδωσε τὸ μισό του βασίλειο! Μ' αὐτοὺς μαζὶ εἶχε μερίδιο και ὁ ψαράς! κι' ἔκαταν αὐτοὶ καλὰ κι' ἡμεῖς καλλίτερα.

X. ΧΡΗΤΟΒΑΣΙΑΝΗΣ

ΕΝΑ ΝΟΣΤΙΜΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Η ἀμαξοστοιχία Παρισίων—Βορδὼ μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ Παρισίων· εἰς ἕν βαγόνι δευτέρας θέσεως εὐρίκετο εἰς παχύσαρκος κύριος φέρων στρογγύλον σακκίδιον· ἕνας καλοενδεδυμένος νέος, με εὐγενεῖς τρόπους ἐκάθητο ἀπέναντί του. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ διαμερίσματος κατείχετο ἀπὸ τὸν κύριον και τὴν κυρίαν Φιλανδρῶ, πρῶην ἐμποροῦς και ἕν μικρὸν ἕνδεκα ἐτῶν· ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Σαινζενί, γεροντοκόρην, κρατοῦσαν μέγα καλάθιον εἰς τὰ γονατά της ἕνα ταξιιδεῦοντα ἐμποροῦπάλληλον με φαιδρὸν πρόσωπον· και ἕνα δημόσιον ὑπάλληλον, γκρινιαρην.

Μόλις ἐξεκίνησε τὸ τραῖνον, ὁ παχύσαρκος κύριος ἐμαζεύθη εἰς τὴν γωνίαν του και ἀπεκοιμήθη, μετ' ὀλίγον ἤρχισε τὸ ροχαλητό.

Ἡ γεροντοκόρη ἤνοιξε τὸ καλάθιόν της και ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἕνα σκυλάκι, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ ἐξ εὐχαριστήσεως.

Οἱ ἐπιβάται ἐμόρφασαν.

— Τὰ σκυλιά δὲν ἔχουν εἰσοδοὺς ἐδῶ μέσα, εἶπε γογγύζων ὁ δημόσιος ὑπάλληλος· αὐτὸ κάνει σὰν 'ς τὸ σπίτι του.

— Μπιζού, κάθησε φρόνημα, λέγει ἡ γεροντοκόρη, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸ σκυλάκι της· ἄλλοιῶς, οἱ κύριοι εἶναι κακοὶ και μπορεῖ νὰ σὲ πετάξουν ἔξω.

— ὦ! τί ὤρατον σκυλάκι! ἀνέκραξεν ὁ καλοενδεδυμένος κύριος· εἶναι μιὰ τρέλλα.

Ἡ γεροντοκόρη ἔρριψε πρὸς τὸν νέον βλέμμα πλήρες εὐγνωμοσύνης.

— Δὲν εἶναι πρᾶματι ὤρατον; λέγει. Δὲν θὰ στενοχωρήσῃ κανένα· θὰ τὸ κρατήσω 'ς τὰ γονατά μου.

— Εἶμαι βεβαίωτος, ὅτι οἱ κύριοι δὲν θὰ διαμαρτυρηθῶσιν, ἐπανελάβεν ὁ νέος· ὅσον δι' ἐμέ, δὲν με στενοχωρεῖ τὸνναντίον, λατρεύω τὰ σκυλάκια!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τ' ἀγαπῶ, λέγει ὁ ταξιιδεῦων ἐμπορος, ὅταν εἶναι... δεμένα.

— Τὸ βαγόνι ποῦ ἔχουν διὰ τὰ σκυλιά εἶναι τόσο ἀπεριποίητον, ἐξηκολούθησεν ἡ γεροντοκόρη, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ ψοφήσῃ ὁ Μπιζού μου.

— Καὶ θὰ εἶχομεν λύπηναίωριαν, λέγει ὁ καλοενδεδυμένος νέος.

Ἡ γεροντοκόρη ἀπήθυσεν νέον βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν νέον.

— Τὸ καῦμένο! Τὸ ἔχω σὰν παιδί μου, κύριε.

Ἡ θύρα ἤνοιχθη.
— Τὰ εἰσιτήριά σας, κύριοι, λέγει εἰς ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ παχύσαρκος κύριος, ἀφυπνισθεὶς αἰφνιδίως, ἐξήγαγε τὸ εἰσιτήριόν του βλασφημῶν.

— Ἦρχισε τὸ μαρτύριον, ἐψυθύρισεν.

Ἐκαστος ἔδωκε τὸ εἰσιτήριόν του εἰς τὸν ὑπάλληλον, ὅστις τὸ ἐτρύπησεν.

Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ἐνῶ ἐξῆγε τὸ εἰσιτήριόν του ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου του, ἔπεσεν ἐξ αὐτοῦ ἕν φράγκον, τὸ ὁποῖον ἐκύλισεν ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Παρετήρησε τὸ πάτωμα.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ἔκυψαν διὰ νὰ τὸν βοήθῃωσιν εἰς τὰς ἐρεῦνας του.

Ὁ κ. Φιλανδρῶ ὑπέδειξεν ἕν λευκὸν σημεῖον ὑπὸ τὸ κάθισμά του.

— Νομίζω, κύριε, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐνεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖτε.

Ὁ ὑπάλληλος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλὰ τὴν ἀπέσυρε μετ' ἀηδίας! — Αὐτὸ εἶναι φτύσιμο! εἶπεν· ὅταν κανεὶς δὲν βλέπῃ καθαρὰ, κάμνει καλὰ νὰ μὴ ὀμιλῇ.

— Διατί ἀναμιγνύεσαι εἰς ὅ, τι δὲν σὲ ἀφορᾶ; εἶπε τραχέως ἡ κυρία Φιλανδρῶ πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Ἄλλ' ἀγαπήτη μου, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ προσφέρω ὑπηρεσίαν.

— Ὁραίαν ὑπηρεσίαν προσεφέρατε, ἀνεφώνησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Γιατί, παπάκη, ἐγέλασες τὸν κύριον; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς Φιλανδρῶ.

— Τὰ παιδιά δὲν ἐρωτοῦν τὸν πατέρα, εἶπεν ἡ κυρία Φιλανδρῶ.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνήσυχον, ἔθεσε τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν γονατῶν τοῦ καλοενδεδυμένου κυρίου.

— Μιχαλάκη, λέγει ἡ κυρία Φιλανδρῶ, σήκωσε τὰ πόδια σου· θὰ λερώσης τὸν κύριον.

Ὁ νέος ὑπεμεδίασε.

— Ἀφήσατέ τον, κυρία· δὲν με πειράζει, τὸνναντίον· λατρεύω τὰ παιδιά.

— Εἶθε πολὺ καλός, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φιλανδρῶ.

Και σιγά, λέγει, πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Εἶναι πολὺ εὐγενὴς αὐτὸς ὁ κύριος.

— Αὐτὸ τὸ παιδί φαίνεται πολὺ ἔξυπνο, προσέθηκε ὁ νέος.

— ὦ! κύριε, εἶναι μάλιστα πάρα πολὺ, λέγει ἡ μήτηρ του· σκέπτεται ὡς μεγάλος.

— Πῶς σὲ λέγουν, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ νέος.

Ἐντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὁ Μιχαλάκης ἔθεσε τρεῖς δακτύλους εἰς τὴν ρινά του.

Ὁ κ. Φιλανδρῶ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἀποκρίσου λοιπὸν εἰς τὸν κύριον· μὴ βάζης τὰ δάκτυλα 'ς τὴ μύτη· αὐτὸ δὲν εἶναι εὐγενές.

— Ἀφήσατέ το, δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῶμεν τὰ παιδιά· εἶναι τόσο χαριτωμένο γὰ μὴ βασκαθῇ.

Ὁ κ. Φιλανδρῶ ἐκολακεύθη.

— Εἶν' ἕνδεκα ἐτῶν, κύριε· μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ εἶναι ἄνδρας.

Θά αναπτυχθῆ προύρωσ ἐν πάσει περιπτώσει, εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ καλοενδεδυμένος κύριος.

— Αὐτὸ ποῦ λέτε κύριε, εἶναι πολὺ ὀρθόν, λέγει ὁ δημόσιος ὑπάλληλος αὐτοκολλαυόμενος· καὶ ἐγὼ ἔχω ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἔχει εὐφυΐαν σπανίαν εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, τὸ ροχαλητὸ τοῦ παχυσαρκίου κυρίου ἐκάλυψε τὴν συνομιλίαν ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκουε μακρυνὰς βροντάς.

— Αὐτὸς κοιμᾶται ἔς τὰ καλά, λέγει ἡ κυρία Φιλανδρῶ.

— Ὁ θεὸς μου, λέγει ὁ καλοενδεδυμένος κύριος· πάντοτε κοιμᾶται ὅταν ταξειδεύῃ. Ξέρετε τί σκέπτομαι; νὰ τοῦ παίξω ἓνα νόστιμο παιγνίδι.

— Παιγνίδι! ἀπήντησεν ὁ ταξειδεύων ἐμποροῦπάλληλος· εἶμαι σύμφωνος.

— Θὰ τοῦ πάρω, εἶπεν ὁ νέος, τὸ σακκιδίον του, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ θ' ἀλλάξω βαγόνι. Ὄταν ἐξυπνήσῃ θὰ διασκεδάσετε μετὰ τὴν ἐκπληξίν του.

— Εὐγε! εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ ταξειδεύων ὑπάλληλος, αὐτὴ εἶναι θαυμασία ἰδέα!

— Θὰ τὸν ἀφήσετε νὰ ψάξῃ ὀλίγον, λέγει ὁ νέος, ἔπειτα θὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι ἐγὼ τοῦ ἔπαιξ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Αὐτὸς θὰ γελάσῃ περισσότερο ἀπὸ σᾶς.

— Σύμφωνος, εἶπεν ὁ κ. Φιλανδρῶ.

— Ὁ καϋμένος, εἶπεν ἀνθισταμένη ἡ κυρία Φιλανδρῶ, θὰ στενοχωρηθῆ πολὺ.

— Ἀφοῦ εἶναι παιγνίδι, λέγει ὁ κ. Φιλανδρῶ.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ, ἐπρόσθεσεν ἡ γεροντοκόρη.

Ὁ νέος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐν ψαλίδι καὶ ἔκοψε μετὰ προσοχῆς τὸν ἰμάντα τοῦ σακκιδίου, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε.

Ὁ παχύσαρκος κύριος οὐδὲν ἠννόησεν, ἀλλ' ἔρρεγγε κατ' ἐξακολούθησιν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτησε.

— Θὰ περάσω εἰς τὸ διπλάνο βαγόνι, λέγει ὁ νέος, κατερχόμενος ἀνευ θορύβου.

— Αὐτὸ εἶναι ἀστείωτατον ἐπιθύριση ὁ ἐμποροῦπάλληλος.

Μετ' ὀλίγων λεπτῶν σταθμόν, ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν.

Οἱ ταξειδιῶται παρετήρουν τὸν παχύσαρκον κύριον, κοιμώμενον πάντοτε καὶ ἐμειδίον πονηρῶς.

— Τί θὰ εἰπῇ ὁ κύριος; ἠρώτησεν ὁ Μιχαλάκης.

Ὁ πατήρ του τῷ ἔνευσε νὰ σιγήσῃ.

Ὁ παχύσαρκος κύριος ἀφυπνίσθη, ἐτέντωσε τὰ μέλη του καὶ ἔχασμήθη. Οἱ συνοδοιπόροι του ἔδακνον τὰ χεῖλη διὰ νὰ μὴ γελάσωσι.

Αἴφνης παρετήρησε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ σακκιδίου του· ἔψαξε παντοῦ.

— Εἶχα ἓνα σακκίδιον, εἶπεν.

Οἱ ταξειδιῶται παρετήρουν ἀλλήλους, δυσκολευόμενοι νὰ κρατήσωσι τὴν σοβαρότητά των

— Περιέργον, ἐπανελάβεν ὁ παχύσαρκος κύριος· μοῦ τὸ ἐπῆραν!

Ἐρριψεν ὑποπτον βλέμμα ἐπὶ τῶν συνταξειδιωτῶν του.

— Συγγνώμην, κύριοι, λέγει, μήπως εἶδατε τὸ σακκιδίον μου;

Σιγὴ γενικῆ.

Ἡ γεροντοκόρη, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῆ, ἔσκασε τὰ γέλια· τὸ παράδειγμα τῆς ἐμιμήθησαν ἔλοι οἱ ταξειδιῶται. Ἐγένων μετ' ὅλην τὴν ὄρεξιν.

— Τὸν καϋμένον, τὸν καϋμένον! ἐψιθύριζεν ἡ κυρία Φιλανδρῶ.

— Ὅχι! αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένον ἐτραυλίξεν ὁ ἐμποροῦπάλληλος, ξεκαρδιζόμενος ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ἐπὶ τέλους, θὰ μοῦ εἰπῆτε ποῖος ἐπῆρε τὸ σακκιδίον μου; ἀνέκραξεν ὁ παχύσαρκος κύριος, ἐν ὄργῃ.

— Μὴ θυμῶνετε, κύριε, εἶπεν ὁ κ. Φιλανδρῶ· εἶν' ἐν ἀστεῖο, ἐν ἀπλοῦν παιγνιδάκι.

— Παιγνιδάκι; εἶναι ἄσχημο παιγνίδι!

— Ἦσυχάσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Φιλανδρῶ, τὸ σακκιδίον σας δὲν εἶναι μακρὰν ὁ ἀνεψιός σας τὸ ἔχει παρμένο.

— Ὁ ἀνεψιός μου; Δὲν ἐννοῶ.

Ὁ ἐμποροῦπάλληλος ἔλαβε τὸν λόγον:

— Ναί, αὐτὸς ὁ νέος ποῦ ἐκάθητο ἀπέναντί σας.

— Ἐνας θαυμάσιος νέος, προσέθηκε ἡ γεροντοκόρη.

— Ὁ ἀνεψιός σας, λέγει ὁ δημόσιος ὑπάλληλος.

— Ὁ ἀνεψιός μου; ἐπανελάβεν ὁ παχύσαρκος κύριος, κατάπληκτος. Δὲν ἔχω κανένα ἀνεψιόν! Εἶχα δέκα πέντε χιλιάδας φράγκα εἰς τὸ σακκιδίον μου· ποῦ εἶναι;

— Ὁ νέος εἶναι ἔς τὸ διπλάνο βαγόνι, εἶπεν ὁ ἐμποροῦπάλληλος, θὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ἀμέσως πρώτον σταθμόν.

Ὁ χονδρὸς ἐξεπλήρσσετο ἀκόμη περισσότερο καὶ παρετήρει τοὺς συντρόφους του.

— Ὁ ἀνεψιός μου... νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ!... λέγει.

Ἐννοήσας, τέλος, ὅτι ἐκλάπη.

— Βλάκες! ἐφώνασε, δὲν παρετηρήσατε, ὅτι αὐτὸς ἦτο λωποδύτης!

EUGENE FOURRIER.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὅσοι τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας δὲν ἔλαβον τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Μουσείου», παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ ζητήσωσι, σημειοῦντες εἰ δυνατόν καὶ τὴν διεύθυνσίν των.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Στὸν ἀγαπητό μου Τάκη Κονόρθο.

ΓΙΑ σᾶς παλεύω ἀδιάκοπα
Καὶ στῆς ζωῆς τὴν πάλῃ
Γιὰ σᾶς ποτὲ δὲν ἐκλίνα
Τ' ἀλύγιστο κεφάλι
Τὸ βογγητό μου ἀντήχησε
Τρομαχτικὰ στ' ἀγέρι,
Γιὰ σᾶς κρατῶ στὸ χέρι
Σφιχτὰ τὸν κεραυνό.

Γιὰ σᾶς σταυρὸ μολύβδινο
Φορτώθηκα στὸν ὤμο
Νὰ σᾶς ἀνοίγω ὀλόφωτος
Τῶν ἀστεριῶν τὸ δρόμο
Νὰ σᾶς ἀνοίξω ἐλόχαρος
Καινούργιο μονοπάτι
Ποῦ νὰ μπορῆ τὸ μάτι
Νὰ βλέπῃ τὸ Θεό.

Χίλιες πληγές ἀγιάτρευτες
Φέρονω γιὰ σᾶς στὰ στήθια,
Ψάλλω γιὰ σᾶς περήφανος
Τῆ λατρευτῆ μου ἀλήθεια,
Γιὰ σᾶς βογγῶ ἀκατάπαυτα
Μιά ἐλπίδα νὰ σᾶς δώσω,
Τὰ ἰδανικά νὰ σώσω
Ποῦ κλεῖτε στὴν καρδιά.

Καὶ τοῦτο τὸ γλυκύτατο
Τὸ πλάσμα ποῦ εὐωδιάζει,
Ποῦ μέσ' στὸν κόσμον ἂν πλάστηκε
Μ' αἰθέριους κόσμους μοιάζει,
Σεμνὰ σ' ἐσᾶς ἐπόθησε
Τὸν οὐρανὸ νὰ δεῖξῃ
Κι' ἄλλο οὐρανὸ ν' ἀνοίξῃ
Στὰ στήθη σας βαθεῖα.

Ἔτσι, ἀδελφέ μου, ἀσύγκριτη,
Ἄν τώρα ἡ γῆ γελάει
Ναί μιά θεότη ἐλόχαρη
Στῆ λάμψι σ' ὀδηγάει,
Στ' ἀστροπελέκια ἀκλόνητος
Καὶ στές φοβέρες μέινε,
Πλειὸ δυστυχῆς δὲν εἶνε
Ὅποιος πετᾷ ψηλά.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΡΗΣ

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ἐν ῥίνων λευκῶν παραδείσο
Ἐκλεισμένο εἶχα ἔς τὰ στήθια,
Ποῦ τὸν φυλάγαν ἀγρυπνα
Ἡ ἀγνόησι καὶ ἡ ἀλήθεια

Μὰ οἱ φύλακες πλανεύτηκαν
σὲ μάγισσας τραγοῦδι ..
... καὶ εἶδα μιά κόρη νὰ κρατῇ
κλεισμένο ἓνα λουλοῦδι.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΝΤΣΕΛΙΑΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΕΙΣ ΕΥΦΥΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Ὁ αὐτοκράτωρ δὸν Πέτρος τῆς Βραζιλίας ἦτο εὐφυέστατος ἄνθρωπος καὶ μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀνεκδότων, τὰ ὁποῖα διηγοῦνται διὰ λογαριασμόν του, χαριέστατον εἶναι τὸ ἀκόλουθον:

Μίαν φοράν, ὁ ἀρχιμηχανικὸς τῶν Βραζιλιανῶν σιδηροδρόμων τῷ διηγείτο τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ φρένου Οὐεστιγγάου, οὐ πρὸ πολλοῦ ἐφαρμοσθέντος ἐν ταῖς ἀτμομηχαναῖς τῶν σιδηροδρόμων, τὸ ὁποῖον σταματᾷ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς ταχύτητι, καὶ ἰδο μόνον μέτρα μακρὰν τοῦ ἐμποδίου.

— Ἀληθῶς; — ἀνεφώνησεν ὁ αὐτοκράτωρ: — τότε ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἴδω.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπύρχετο σιδηροδρομικῶς ἐκ Ρίου Τανείρου εἰς Ἰταγκόμπυ μετὰ τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἐνῶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἔτρεχεν, αὐτὸς ἴστατο ὀρθίος ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐξώστου τῆς πρώτης ἀμάξης, συνδιαλεγόμενος.

Αἴφνης, ὁ μηχανικὸς παρετήρησεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς, εἰς 200 περίπου μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μηχανῆς, ἓνα μέγαν ὄγκον, ὅστις ἀπέκλειε τὸν δρόμον.

Εἰδοποίησε τάχιστα διὰ νὰ καταβιβάσουν τὸ φρένον· ἀλλ' ὁ μηχανικὸς, φοβούμενος, ὅτι ἕνεκα τῆς μεγάλης ταχύτητος τῆς ἀμαξοστοιχίας, οὐδὲν θὰ ὀφέλει, ἐφώνασε πρὸς τὸν δὸν Πέτρον, ὅστις ἔμενεν ἀπαθής:

— Πηδήσατε κάτω, Μεγαλειότατε!

— Διατί! ἂν εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπετε, ἡ μηχανὴ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ σταματήσῃ.

Καὶ πράγματι τὸ πείραμα ἐπέτυχεν ἀριστα, διότι ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησε μόλις ἐν μέτρον μακρὰν τοῦ βράχου.

Πάντες τότε ἐξέβαλον στεναγμόν ἀνακουφίσεως, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλα καὶ ἐπειδὴ οἱ παρόντες τὸν παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως, ἀνεφώνησε:

— Αὐτὸν τὸν ψευδὸβράχον ἐγὼ διέταξα νὰ τὸν θέσουν ἐπὶ τῆς γραμμῆς...

Πάντες ἔδραμον πρὸς τὸν ὄγκον καὶ ἐβεβαιώθησαν, ὅτι πράγματι ὁ ὄγκος ἐτέθη τῇ διαταγῇ τοῦ δὸν Πέτρου διὰ νὰ τοὺς τρομάξῃ, κατὰ διαβολικὸν τρόπον.

Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦτο... ἀπὸ χαρτόνι!

ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΤΙΤΛΟΥΧΟΙ

Πολλοὶ ἠθοποιοὶ ἐνυμφεύθησαν βαρῶνέτους, ἵπποτας καὶ ἄλλους τιτλούχους ἄγγλους.

Ἐν παραδείγματι, ἡ Μις Ἑλλίς Τζέφ-
φους (κυρία Φρειδερίκου Κούρζων) καὶ
ἡ Μις Μαίρα Γιόν (λαίδη Φράνσις Χόουπ).
Ἄλλαι πολλὰ ἠθοποιοὶ ἐνυμφεύθησαν
εὐρωπαίους εὐγενεῖς, μεταξύ τῶν ὁποίων
ἀναφέρομέν τινες. Ἡ δεσποινὶς Γενοδέφα
Οὐόρδ ἐγένετο κόμισσα Γκέρμπελ· ἡ κυ-
ρία Πάττη. Μαρκισία Δὲ Κὼ καὶ ἠδὲ βα-
ρώνη Τσέδεροστρου ἡ Βικτωρία Μπάλφε,
ἡ κόρη τοῦ γνωστοῦ συνθέτου καὶ διά-
σημος ἀοιδός, διαζευχθεῖσα τὸν σύζυγόν
της Σίρ Τζὼν Κράμπτον, ἐγένετο σύζυ-
γος τοῦ Ἰσπανοῦ δουκὸς Φορίας· ἡ Λώλα
Μοντές ἐγένετο κόμισσα Τζιλιούτση· ἡ
Μαρεέλλα Ἀλμπωνι (κόμισσα Πέπολι)· ἡ
Ἀδελαΐς Ριστόρη (μαρκισία Καπρόνικα
Δὲλ Γρίλλο) ἡ Ἰουλίτσα Γκρανβιλ (κό-
μισσα Μαγκερίττες)· ἡ Ἀρολίνα Γκουαρ-
δοίτση (δούκισσα Τσιρέλλα) καὶ τέλος
ἡ βιενναῖα ἀοιδὸς Λοῖζίγκερ ἔλαβε σύ-
ζυγον τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ κό-
μιστοῦ Χαρτενάου κρυπτόμενον πρίγκιπα
Ἀλέξανδρον Βάττεμπεργ, πρόην ἡγε-
μόνα τῆς Βουλγαρίας.

ΑΙ ΑΡΑΧΝΑΙ

Ο Βίκτωρ Οὐγκώ, ὅστις δὲν ἐβδελύσ-
σετο τὴν ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν,
εἶπεν: « Ἀγαπῶ τὴν ἀράχνην καὶ τὴν
τσουκνίδα, διότι οἱ ἄλλοι τὰς μισοῦσι ».
Πόσον θὰ ἦτο μεγαλειτέρα ἡ στοργὴ
τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰς μυιοφάγους, τὰς
τρογόμενας ἐπίσης ὑπὸ τῶν σφήκων, ἂν
ἐγνώριζεν, ὅτι τὰ ἔντομα ταῦτα ἦσαν ἐπι-
δεκτικὰ ἰσχυρῶς μυρμηκῆς φιλοστοργίας.
Ἐν παραδείγματι περὶ τοῦ ἐνστίκτου
τούτου μᾶς παρέχει ἄγγλος τις ζωολόγος.
Καταπεσόντος τεμαχίου ἀσβεστοκονιά-
ματος ἐκ τινος οἰκοδομῆς, μία μέλαινα
θύλεια ἀράχνη, ἀντὶ νὰ τρέξη ὀλοταχῶς
πρὸς σωτηρίαν της, ἴστατο μετὰ κατα-
φανῶν ἀγώνων ἐπὶ τῶν ποδῶν της ὅπως
προστατεύσει δύο φώλεας μὲ ὠά της.

Μὲ σκληρότητα ἀνατόμου ὁ ἄγγλος
ἐπιστήμων ἐχώρισε τὸ μικρὸν ζῶον ἀπὸ
τοῦ θησαυροῦ του καὶ τὸ ἔθηκε μόνον
ἐπὶ τινος πέτρας. Ἡ ἀράχνη ἤρχισε τότε
τρέχουσα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὡς
μανιώδης, ἀναζητοῦσα τὰ μικρά της, εἰς
οὐδὲν λογιζομένη τὸν ἐκ τῆς παρουσίας
τοῦ ἐχθροῦ κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν. Ἐπει-
τα, ὅταν μετὰ τινος στιγμᾶς ἀγωνίας, τὰ
ὠά ἐτέθησαν πλῆσιόν της, ἡ ἀράχνη τὰ
ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, μετὰ βραχεῖαν ἐξέ-
τασιν, καὶ ἤρχισε νὰ ὑψαίνει περίξ αὐ-
τῶν λεπτὸν ἰστόν, ὅστις τὰ συνεκράτησε.

Τὴν ἐσπέραν, μεγάλην ὑπῆρξεν ἡ ἐκ-
πληξίς τοῦ ζωολόγου, ἰδόντος, ὅτι ἡ μή-
τηρ εἶχε κρύψει τὸν ἀγαπητὸν θησαυρόν

της ὑψ' ἐν φύλλον καὶ εἶχεν ἐγκαταστα-
θῆ μεταξὺ τῶν δύο φώλεων διὰ νὰ προ-
στατεύη κάλλιον τὰ ὠά της.

Πλὴν τῆς φιλοστοργίας τῶν ἀραχνῶν,
εἶναι πρὸ πολλοῦ γνωστὴ ἡ μελομανία
τῶν, ὡς ἐδύλωσεν ὁ μέγας Βουφών. ὅτι
ἐγένετο μάρτυς. Εἰς τὸν ἦχον τῶν ὀρ-
γάνων, εἶδε τὰς ἀράχνας κατερχομένας
τῶν ἰστών των, καὶ μενούσας ἐν ἐκστά-
σει μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν, διακοπτο-
μένης τῆς μουσικῆς, ἐπανήρχοντο, ἐσπεν-
σμένως εἰς τὰς κρύπτας των.

ΤΟ ΡΙΝΟΜΑΚΤΡΟΝ

Υπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ ἐπ' αὐτῆς
τῆς γαλλικῆς σκηνῆς, ἡ σεμνοτυφία
ἐφθάνεν εἰς σημεῖον ὥστε νὰ λογίζεται ὡς
ἄκρον ἄωτον τῆς κακῆς ἀνατροφῆς, ὅχι
μόνον τὸ νὰ δεικνύεται ἀλλὰ καὶ μόνον νὰ
προφέρεται ἡ λέξις «ρινόμακτρον». Μό-
νον κατὰ τὸ 1828, ἡ κυρία Δουσενοὰ
ἐτόλμησε εἰς μίαν προᾶξιν, ἐν ἣ ἐπρόκειτο
περὶ ρινομάκτρον νὰ τὸ κρατῆ εἰς τὰς χει-
ρας, πλὴν, μὴ τολμῶσα νὰ τὸ ἀναφέρῃ,
τὸ ὠνόμασε «λεπτὸν ὑφασμα».

Τέλος, μόνον κατὰ τὸ 1829, ὅτε τὸ
πρῶτον ἐδίδετο ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς
«Γαλλικῆς Τραγωδίας» Ὁ Ὁθέλλος τοῦ
Σαϊκσπηρ κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀλφρέ-
δου Δὲ Βινύ, εἰς τὸ ὁποῖον ὡς γνωστόν,
τὸ ρινόμακτρον παίζει κύριον ρόλον,
εἰσήχθη τοῦτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ γαλ-
λικοῦ θεάτρου, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν
τῶν παλαιῶν ἠθοποιοῦν καὶ πρὸς θρίαμβον
τῆς νέας σχολῆς.

Τὸ ρινόμακτρον μέχρι τοῦδε ἐπιμελῶς
ἐκρύπτετο εἰς τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ
θυλακίου καὶ ἡ παρουσίασις αὐτοῦ ἐνώ-
πιον ὄχι μόνον ξένου, ἀλλὰ καὶ συγγε-
νοῦς προσώπου, ἐθεωρεῖτο ὡς μεγίστη
ἔνδειξις κακῆς ἀνατροφῆς.

Ἡ τελεία παραδοχὴ αὐτοῦ εἰς τὸν κό-
σμον ἐγένετο χάρις εἰς τὴν αὐτοκράτει-
ραν Ἰωσηφίναν, ἥτις, ἔχουσα ὡς γνω-
στόν, ἀσχήμους ὀδόντας καὶ θέλουσα ν'
ἀποκρύψῃ τὸ ἐλάττωμά της, ἐκάλυπτεν
ἐπιχαρίτως τὸ στόμα διὰ μικροῦ, κεντημέ-
νου ρινομάκτρον. Τὸ παράδειγμα τοῦτο
δὲν ἤργησαν νὰ ἀκολουθήσωσι καὶ αἱ ἐπὶ
τῶν τιμῶν της κυρίαί.

Ἐκτοτε, τὸ μικρὸν ρινόμακτρον ἐγένε-
το τὸ ἀπαραίτητον ἀντικείμενον τοῦ
γυναικείου καλλωπισμοῦ:

Ἐκεῖνος Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐκλέγῃς μόνη σου
τίποτε. Πάντοτε παίρνεις τὸ χειρότερον!

Ἐκεῖνη — Ἀλήθεια! Αὐτὸ μού συνέβη ὅταν ἐξέ-
λεξα... σέ!

ΘΑΛΙΒΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θυμᾶσαι τί ἀγάπη, τί λαχτάρα
εἶχα γι' αὐτὴ ποῦ μ' ἔνα γέλιο
μοῦδωκε τὴν καρδιά της· τί τρομάρια
εἶχα γιὰ πάντα μὴ μ' ἀφήσῃ.

Τόξευρε, πῶς μὲ εἶχε σκλαβωμένον
αὐτὸ τὸ μάγο της τὸ νάζι
καὶ ὅμως μ' ἀφήσε λησμονημένον,
χωρὶς δυὸ δάκρυα νὰ χύσῃ!

Καὶ ἡ καρδιά μου ἡ βασανισμένη
ὠρκίσθηκε νὰ λησμονήσῃ;
πλὴν τώρα πάλιν μετανοημένη
τὸν ὄρκον της ζητεῖ νὰ λύσῃ...

Ἄχ! ἄλλος τὸ γλυκό της στοματάκι
γλυκὰ θεὰ φιλῆ μακρὰν μου!
κ' ἐγὼ στὸ ξηρὸ μου κρεβάτακι
δαιμονισμένος θά κτυποῦμαι.

Μ' ἂν αὔριο τὴν δῆς, δός της τὸ χέρι
κ' εἶπέ της πῶς ὁ ἐραστής της
σκοτώθηκε γι' αὐτὴ—κι' αὐτὴ ἄς χαίρῃ,
ὅταν ἐστὸ τάφο θά κοινοῦμαι.

Ἐπέ της νὰ μὴ θρηνηθῇ νὰ μὴ λυπάται·
δὲν ὠφελοῦν τὰ δάκρυα της·
ἔπε της ποτὲ της νὰ μὴ με θυμᾶται
γιατὶ κ' ἐγὼ δὲν τὴν θυμοῦμαι...

(Κατὰ τὸν Maurice de Marsan)

Γ. Α. ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Εἶπα μὰ ἴμερα τοῦ χρυσοῦ. Γιατὶ, ἀφοῦ μᾶς δίνει
Ἡ ὑπαρξί σου τὴ χαρὰ, τὸ γέλοιο, τὴ γαλήνη,
Καὶ σὰν θεὸς σὲ προσκυνᾷ ἡ δόλια οἰκουμένη,
Γιατὶ νὰ εἶναι ἡ ὄψι σου. Χρυσέ, κίτρινασμένη;

Καὶ ὁ χρυσὸς μ' ἀπάντησε μετ' ἡ χρυσὴ λαλιά του.
Ὅταν με πρωτοεἶδαν οἱ ἀνθρωποὶ ἐδῶ κάτου
Μὲ τόση λύσσα ὤρμησαν καὶ πόθο ὀλογυρά μου
Ποῦ ἀπὸ τὸν κρύο φόβο μου κίτρινισσε ἡ θωριά μου.

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΑΝΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μία μαίμου ἐκάθονταν μαζὶ μετὰ τὰ παιδάκια της
Κ' ἐκεῖνα, διαβολόμουτρα πηδοῦσαν καὶ μορφά-
ζανε,

Ἐστριγγίζαν, ἀγκαλιάζονταν, τὴ μάνα τους ἔπει-
ράζανε,

Καὶ ἡ μαίμου, φλογόκαρδα τήραε τὰ μουιουδάκια
[της

Κ' ἐνῶ ἐκεῖνη ἐχάιδε μετ' ἀγάπη τὰ παιδάκια της
Κ' ἐνῶ γλυκὰ τὰ ἐμάλωνε τὰ τρελλομαϊμουδόπουλα
Τῆς λένε: Πῶς φαντάζεται νὰ εἶναι τ' ἀγγελό-
[πούλα;...

Γιὰ κάθε ἀλλή ἀπάντησι, δείχνει τὰ μαίμουδάκια της!

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΑΝΗΣ

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

Ἐξωγκωμένη εἶδησις χθὲς ἐδημοσιεύθη:
Ὁ Πι δὲν ἠτύοκτόνησε. Μονάχα... ἐνυμφεύθη!

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΑΙΚΙΑΝΗΣ

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

(1—6 Φεβρουαρίου)

Ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου μέχρι τῆς σήμερον
ἐξακολουθεῖ ἡ ἐκκαθάρισις, ἥτις βαίνει ὀμαλῶς.
Ὁ τόκος τῆς μεταφορᾶς (report) κατήλθεν εἰς
5 ο/ο, αἱ δὲ τιμαὶ τῶν περισσοτέρων ἀξιῶν μι-
κρὰν ἐπέστησαν ἀλλαγὴν μετ' ἀναλόγων πρά-
ξεων.

Χρυσοῦ καὶ συναλλάγματος ἡ τιμὴ παρέμεινε
σχεδὸν ἀμετάβλητος· πλὴν ἀπὸ τῆς χθὲς ἤρ-
ξατο ὀμάς τις σιτεμπορῶν ἐκ Πειραιῶς ζητοῦσα
ν' ἀγοράσῃ διὰ τὸ ἐμπόρευσμά των ὅπως ὁποῖε
μεγάλα ποσὰ καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ τοιοῦτον
συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τῆς τιμῆς αὐ-
τῶν ἰκανὴ ὑψωσις ἥτις παρέμεινε σταθερά.

Ἡνοποιημένον δάνειον... Δρ. 105.—

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

Λαχειοφόροι Ἐθνικῆς Τραπεζῆς... » 685.—

ΜΕΤΟΧΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

Ἐθνικ. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος... » 3960.—

Τραπεζῆς Κρήτης... » 232.—

Βιομηχανικῆς Πίστεως... » 631)2

Τραπεζῆς Ἀθηνῶν... » 1793)4

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Μεταλλουργειῶν Λαυρείου... » 149.—

Σιδηροδρ. Ἀθηνῶν-Πειραιῶς... » 356.—

Σιδηροδρ. Ἀθηνῶν-Πειρ.-Πελοπ... » 463)4

Σιδηροδρ. Θεσσαλίας... » 1351)2

Ἐταιρ. Δημ. καὶ Δημ. Ἔργων » 52.—

Γεν. Ἐταιρ. Ἐργοληψιῶν... » 193.—

Ἑλλην. Πυριτιδοποιεῖου... » 103.—

Πανελληνίου Ἀτμοπλοῖας... » 213.—

Ἐταιρ. Μονοπωλίου... » 480.—

Ἡλεκτρικῆς Ἐταιρείας... » 1011)2

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Εἰκοσάφρακτον μετρητοῖς... » 33.60

Λίρα Ἀγγλίας... » 42.05

Λίρα Τουρκίας... » 38.20

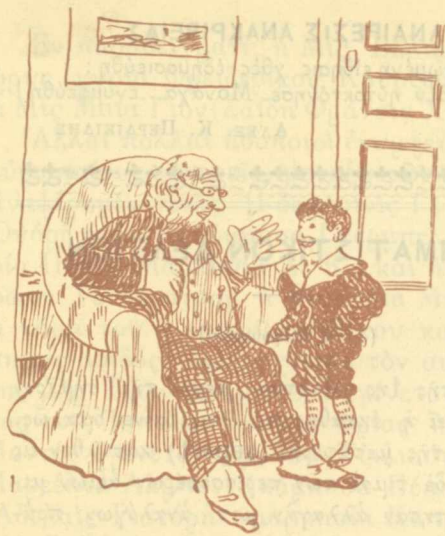
MACHINES A ECRIRE «YOST»

Nous avons l'honneur de porter à la connaissance
du public que nous venons d'être nommés agents
exclusifs de la Société de la Machine à écrire «Yost»
pour la Grèce et la Crète.

Toutes nos machines sont garanties sur factures et
des facilités de paiement sont faites sur demande.

Une machine à types français et une à types grecs
sont entre nos mains pour la démonstration et nous
enseignons gratuitement à nos acheteurs le maniement
de nos instruments.

J. L. Bertrand, Athènes, 38 Rue du Lycabète

- Πέ μου, Γώγομου, πενήντα λεπτά την ημέρα ποσα κάνουν την εβδομάδα;
- Τρεις ήμιου δραχμάς, παπού.

- Πολύ ωραία! Για τον κόποσου θα σου δώσω αυτές τας 3.50 δραχμάς.
- Ευχαριστώ, παπού... Κρίμα μοναχά, πού δεν σου είπα, πως μανούν ένα πεντόφραγμο!

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΥΠΗΡΕΤΩΝ

«Η κυρία Μ. έστειλε την πιστην υπηρετοισάν της Αϊσάν νά της αγοράσθ έν ζεύγος κάλτσαις χρωματος κρεατιού: «Η πιστη Αϊσα ήγόρασε κάλτσαις... σαν τά μουτρά της!»

Α! θά μου το πληρώση αυριβά αυτό; πού μ' έρριξε! Έχω ένα φίλο άμαξά.

- Κύριε, ο πρώτος υπάλληλος σας έζητησε την χείρα της θυγατρός μου. θα σας είμαι ευγνώμων εάν μοι δώσητε πληροφορίας ενας περί αυτού.
- Πολύ ευχαρίστως, Κύριε. είνε ένας πολύ έξυπνος νεος και πολύ καθώς πρέπει, αλλά πρέπει νά σας είπω, ότι δεν ήξευρει νά παίξη.
- Αλλ' αυτό δεν είνε ελαττωμα τούναντιον μάλιστα!
- Προφανώς, αλλά το δυστύχημα είναι, ότι παίξει μ' όλον τούτο.

